

Realitatea dâmbovițeană

Publicație
fără școlile la
„Stefan
Gheorghiu”

Luni, 4 ianuarie 1999 • Anul III • 1999 • Nr. 488 • 12 pagini - 500 le

MIȘCAREA ECUMENICĂ

.... ajută-ne Doamne, să luptăm ca să păstrăm pământul și pentru generațiile viitoare, elibereză-ne să ne bucurăm când toți vom fi liberi..." (preot prof. Isidor Todoran în rev. „Ortodoxia”, nr.4/1975, p.561). Folosim acest citat utilizat și de Olivian Pop pentru a reliefa răspunderea socială, dar și spirituală pe care Biserica începe să și-o asume tot mai pregnant, în acest sfârșit de secol. Explicativă la modul diacronic, lucrarea pune accentul pe înțelegerea impunerii ecumenismului, fapt etic și moral creștin, punându-se în prim plan demersurile Patriarhului Iustinian ca reprezentant suprem al ortodoxiei române. Astfel, Biserica locală, prin ilustra persoană a patriarhului, a înțeles acum, mai bine ca oricând, că Trupul lui Hristos este consacrat să fie istorica epifanie a viitoarei unități a comunității umane, expresie pe pământ a forței creatoare a lui Dumnezeu, veșnic și unic în toată imuabilitatea faptelor sale divine. În completare, Patriarhul Iustin accentuează și mai mult aspectul conform căruia, Biserica este menită să-și împlinească divinul său destin de mântuire a umanității, de data aceasta prin ecumenism. Desigur, cu aceeași acribie, proprie modului său de abordare a subiectelor, Olivian Pop face și un scurt istoric al relațiilor externe pe care Biserica ortodoxă română le are cu reprezentanții altor confesiuni creștine, fără să eludeze analiza modului în care a evoluat și apărut ideea, respectiv mișcarea ecumenică. Totodată, Olivian Pop explică adevărată semnificație a tendinței de unificare creștină a Bisericilor, atât în cuget cât și în faptă, chiar dacă mai există încă ușoare divergențe de opiniu. Astfel, sub aspect ideatic, ecumenismul este esențial evanghelic, în sensul respectării testamentului spiritual al lui Iisus Hristos ca oamenii să devină capabili de a trăi în unitate de cuget, în bună înțelegere faptică și în pace creștină, purificându-și definitiv sufletul de ispите fiarei apocaliptice. Fără a fi o argumentare pro domo, lucrarea se constituie într-o pertinentă pleioarde a obiectivării în suflet, prin sinceritatea credinței creștine, spre iubirea altruistă a celor zidiți de Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa.

Preot capelan Olivian Pop - Biserica ortodoxă română și mișcarea ecumenică, Editura Ando Tours, 1998.

MIHAELA AVRAM

WEEKEND

Cotidian independent

Fondat: 1879 ■ Serie nouă ■ Nr. 1832 ■ Mardi, 26 Ianuarie 1999 ■ 8 pagini - 600 lei (la abonați - 480 lei)

Preot capelan Olivian Pop: *Hrană pentru suflet*

Preotul capelan Olivian Pop, de la Centrul de Reeducare Găești, este omniprezent pe plan editorial, etalând recorduri naționale și (de ce nu?) mondiale întrale scrisului. A publicat cărți de poezie, romane, drept, religie.

Numai în colecția „Pastorală” a Editurii Ando-Tours din Timișoara, a publicat 16 titluri de cărți.

Ultima, „Hrană pentru suflet”, apărută zilele acestea la aceeași editură, este prefațată de d-l col. Mihai Verbiceanu - director general adjunct al Direcției Generale a Penitenciarelor. Reținem din prefață: „*Hrană pentru suflet*” ușurează munca preoților-capelași din sistemul penitenciar și încearcă să aducă pe calea măntuirii cât mai mulți oameni aflați în detinție. Pentru acești oameni este o imperioasă nevoie de înțelepciunea Sfintei Scripturi...“.

Cartea este structurată în două părți: „Educația moral-creștină și religioasă” și „Micul catehism ortodox”.
Mihail I. VLAD

Realitatea dâmbovițeană

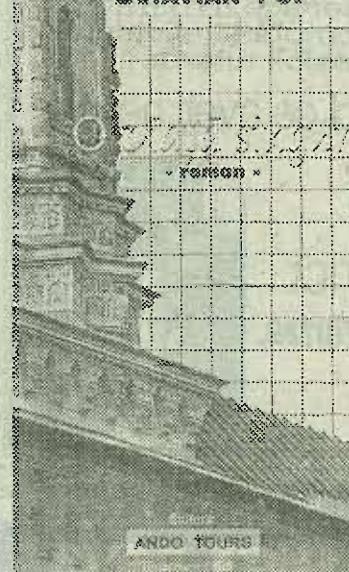
Publicație
fără scopuri la
Stefan
Gheorghiu

Miercuri, 27 Ianuarie 1999 • Anul III • 1999 • Nr. 507 • 12 pagini - 500 lei

SINGURĂTATEA OMULUI ÎN LABIRINTUL IMUABIL AL LEGII

Dând dovadă de o prolificitate literară ieșită din comun, dublată de o bogată cultură și o subtilă cunoaștere a sufletului uman, Olivian Pop abordează de data aceasta literatura document, pornind de la realitatea dură și uneori coercitivă atunci când se bazează pe sistemul subteran al relațiilor. Eludând cu bună știință implicarea sentimentală, Olivian Pop realizează structuri narrative impersonale, argumentative, de tip pledoarie. Romanul este relatarea la persoana a treia, fără metafore inutile, a unei existențe aflată într-o permanentă zbatere de a nu ceda ispitelor răului, este filmul în alb și negru a unei vieți care reușește să-și salveze sufletul în ciuda nedreptăților. Miza ce stă la baza intrigii este o moștenire revendicată în condițiile unei situații paradoxale în care nepotul devine fratele propriului său unchi, printr-o decizie judecătorească de înfiere. Prin modul cum este structurată respectiva proză: partea întâi, „Căderea în păcat” și, partea a doua „El și Dumnezeu”, avem redarea faptelor prin prisma eticii ortodoxe. De fapt, fără a avea pretenția impresionării cu orice pret, autorul își dezvăluie intenția chiar din prima pagină a cărții unde afirmă: „Iubite cititorule, citind aceste rânduri vei afla că undeva un om se luptă cu singurătatea, cu destinul, cu frământarea sufletească. El caută răspuns la întrebările cugetului său. Citind rândurile de mai jos, fiecare dintre noi vom interpreta într-un anumit mod personal cele

OCTAVIAN POP

citite, dar gândurile noastre venite din inimi curate, din suflete nobile se vor îndrepta spre personajul lecturii noastre și îi va lumina calea vieții, înțelegând că nu e singur, că ne are pe noi toți, cititorii". Este intenționalitatea umană a recuperării individului, acolo unde acest fapt poate avea loc, prin recursul la exercitarea milosteniei și iertării de pe poziția celui care își are permanent călăuză morală, în viață, cuvintele lui Iisus: „Cine este fără de greșală, să ia piatra și să arunce în ea”. Scopul acestui roman este cel de a vorbi prin intermediul cuvintelor, intenționat simple, despre necesitatea umană din noi, punându-se, prin intermediul structurilor de profunzime, una dintre gravele probleme, valabilă din toate timpurile, a juridicului ca sistem selectiv coercitiv rigid și, uneori nedrept, mai ales în

situatiile când probele sunt abil prezentate unei instanțe care nu mai vede nimic altceva decât perfectiunea abstractă a unor legi ce poartă în ele germenele imperfecțiunii creatorilor lor. Apare simplu ca desfășurare narrativă, romanul pune în discuție perfectibilitatea eticii juridice, necesitatea raportării acesteia la existența individului prin luarea în considerare a premiselor ce pot genera fapte pedepsibile conform legilor oamenilor, dar nu neapărat și a celor divine care i-au în considerație, în primul rând, salvarea sufletului și nu neapărat a trupului.

(M.A.)

Olivian Pop - „O viață singur”, roman, Editura „Ando Tours”, 1999

Cotidian local de informație și opinie democratică

Realitatea dâmbovițeană

Publicație
fără scolți la
• Stefan
Gheorghiu •

Miercuri, 27 ianuarie 1999 | Anul III • 1999 • Nr. 507 | 12 pagini - 500 lei |

RĂSCUMPĂRAREA SUFLETULUI PRIN CREDINTĂ

Continuând seria de cărți destinate celor care facă totul pentru a înlătura piedicile ce stau în sunt plasați prin faptele lor în cadrul limitat al sistemului penitenciar, protosinghelul Olivian Pop, sufletului. Prin această hrană pentru suflet, destinație preot capelan în cadrul Centrului de Reeducare din Găești, publică lucrarea „Hrană pentru suflet”. Prima parte este o incursiune în argumentația morală a faptelor apostolilor și în evoluția diacronică a bisericii ortodoxe, cea de-a doua parte cuprindând un mic catehism ortodox. Realizând incursiunea istorică din perioada biblică a constituiri premiselor apariției creștinismului și până în secolul nostru, Olivian Pop trasează momentele importante ce dezvăluie semnificația etică a unei religii. „Pentru a se măntui și a fi fericit omul trebuie să trăiască o viață morală, adică să arate prin faptele lui o purtare de creștin adevărat”. De fapt, ideea de bază a lucrării este că tot ceea ce înfăptuim într-o viață de om ne apropiem de Dumnezeu deoarece esența moralei creștine și a existenței celor ce cred în ea este să respecte legile și poruncile Bisericii, să

PREOT CAPELAN OLIVIAN POP

HRANĂ PENTRU SUFLET

COLLECȚIA PASTORALĂ

creștină și pioasă înțelegere, delincventul să devină recuperabil din momentul în care a fost capabil să-și autorecuperize propriul său suflet. (M.A.)

Preot capelan Olivian Pop -
„Hrană pentru suflet”, colecția „Pastorală”,
Editura „Ando Tours”, 1999

Cotidian local de informație și opinie democratică

Realitatea dâmbovițeană

Publicat
fără scoici la
„Stefan
Gheorghiu”

Joi, 28 ianuarie 1999

Anul III • 1999 • Nr. 508

12 pagini • 500 lei

LUMINĂ ȘI SPERANȚĂ

A apărut revista „Lumină și Speranță” (numerele 1-3) ce cuprinde luniile ianuarie-martie a.c., revistă editată de Centrul de Reeducare Găești. Această revistă a depășit de mult timp granitele țării, fiind cunoscută în mai mult de 17 țări din Europa și America, țări în care diaspora română are reprezentanții de seamă ai ortodoxiei și culturii naționale. Colectivul redacțional, format din profesioniști, dezbat o problematică cât mai diversificată de la subiecte din drept, legislație școlară, recenzii literare, poezii, reportaje până la tipărirea unor extrase din scrisori făcute de foști detinuți care au apreciat strădaniile și eforturile depuse de întreaga conducere a unității pe perioada executării pedepsei lor.

(I.B.)

3

LUMINĂ SI SPERANȚĂ

REVISTĂ DE CULTURĂ, OPINIE SI INFORMARE

Anul IV ◇ nr. 1-3 ◇ ianuarie - martie 1999

Editată de CENTRUL DE REEDUCARE GÂEȘTI

CRONICĂ LITERARĂ

Octavian Pop,
O viață singur

- roman -

Ando-Tours Timișoara, 1999, p. 60

Romanul „O viață singur” este al șaselea după *Nevoia de adevăr* (1995), *Gânduri* (1996), *Amintiri de viață* (1996 și 1998), *Frânturi de destine* (1996) și *Întâlniri fierbinți* (1997) din multitudinea de scrimeri a autorului Octavian Pop.

Cuvintele adresate cititorului scot în evidență: „că undeva un om se luptă cu singurătatea, cu destinul, cu frământarea sufletească. El caută răspuns la întrebările cugetului său.”

Romanul are două părți care se succed și anume: Partea I „Căderea în păcat” și Partea a II-a „El și Dumnezeu”.

Este vorba despre o persoană din județul Bacău căruia î se povestește viața sa mai puțin fericită și plină de amintiri sinistre care se succed din vîrsta copilăriei, într-o familie în care se petreceau fel și fel de ciudătenii – motivul principal fiind axat în jurul moștenirii unor proprietăți și a profiturilor de pe urma lor și în acest scop căutarea motivației de a înlătura moștenitorul de drept – adică personajul principal.

Acesta trăiește, pe rînd, multe întâmplări mai puțin plăcute atât referitor la persoana lui cât și a celor din familia lui, urmând apoi episoadele de la școală, armată, și datorită faptului că neînțelegerile se perpetuă, el este învinuit de comiterea unor ilegalități, deși alții le-au săvârșit. Ajunge astfel în detenție unde se izolează trăind ca „o viață singur”.

Partea a II-a are rolul unei speranțe pentru personaj, care însă „rămâne o inimă închisă”.

Reușește acum să distingă binele de rău, muncind alături de alții internați.

Romanul se încheie prin cuvântul autorului care dă o undă de speranță visului personajului său spunând că „răutatea și ura acelora care i-au furat cei mai frumoși ani ai vieții vor fi pedepsite de Dumnezeu”.

■ Diana Niculescu

Cotidian local de informație și opinie democratică

Realitatea dâmbovițeană

Publicație
fără scolii la
„Stefan
Gheorghiu”

Luni, 8 februarie 1999 • Anul III • 1999 • Nr. 517 • 8 pagini - 500 lei

6

TRĂIRILE OMULUI DUHOVNICESC

Gândirea teologică nu înseamnă doar abordarea existenței prin recursul necondiționat la postulate, aşa cum afirmă Lucian Blaga în „Trilogia cunoașterii”. Acest tip de transcendere, prin care ființa umană încearcă să ajungă la acea permisiune a Divinității către esența a ceea ce diferă umanul de celelalte manifestări ale regnului din care face parte, implică și o abordare teologică a simțurilor duhovnicești. Acestea din urmă sunt necesare deoarece, spre deosebire de cele active la nivel pur senzorial, au calitatea decantativă de a plasa spiritul în sfera inefabilului angelic. Așa cum menționează preotul capelan Olivian Pop: „Teologia nu este o simplă vorbire, o simplă știință sau informare despre Dumnezeu, nici o simplă recunoaștere intelectual-conceptuală a Relației lui Dumnezeu, ci ceva mai profund, este aderarea, dăruirea cu toată ființa lui Dumnezeu, apropierea și unirea intimă cu El. A face teologie, înseamnă a trăi în Duhul lui Dumnezeu cel adevărat, este rodul experienței, al trăirii prezenței profunde și intime a lui Dumnezeu”. Pentru ascederea la o asemenea

stare este nevoie de spiritualizarea simțurilor, ceea ce permite în ultimă instanță concretizarea comuniunii sufletului cu revelația. Lucrarea cuprinde patru capitole.

PREOT CAPELAN OLIVIAN POP Primul abordează omul duhovnicesc și modul în care sunt formate și stimulate simțurile duhovnicești. Cel de-al doilea se referă la purificarea simțurilor de orice patimă, prin cultivarea virtuților: „Sfântul Macarie Egipteanul - menționează Olivian Pop - atrage atenția că orice se naște din Adam e supus stricăciunii și sortii și este nevoie de penitență”.

Autorul consideră necesară această înfrângere a ispitelor pentru conștientizarea îspășirii, peste veacuri, printr-o unică credință, a nevoii de asumare carismatică a căderii adamice în păcat. Astfel, prin purificare spirituală se ajunge la cea intelectuală, prin pas pe drumul către facerea de bine. Al treilea capitol abordează iluminarea ca ultimă etapă, urmare firească a unei vieți ascetice. În ultima parte, se vorbește despre dragostea spirituală ca factor de îndumnezeiere a simțurilor care din simple manifestări senzi-

tive, devin căi de trăire duhovnicească. Întreaga lucrare are la bază ideea exprimată în argumentul final: „Simțurile noastre sunt numite <<icoane ale puterilor sufletești>>, căci fiecare simțire cu organul ei este rânduită după fire potrivit unei rațiuni mai tainice, unei puteri a sufletului. Fiecare virtute se naște prin înpletirea unei puteri a sufletului cu simțurile, sufletul mișcându-se cu înțelepciune și lucrând conform rațiunii dumnezeiești desăvârșite, pe cele sensibile percepându-le cu folos prin simțire, însușindu-și duhovnicește rațiunile din ele”. Având la bază o bogată bibliografie, din care menționăm nume de răsunet precum Dumitru Stăniloae, Origen, Ioan Damaschin, Macarie Egipteanul sau părintele Placide Descille, Vladimir Lossky, lucrarea preotului capelan Olivian Pop este o sinteză a cărei principală calitate o constituie dimensiunea explicativ-rațională a etapelor, proprii creștinismului, ce permit, nu iluzoria cunoaștere a lui Dumnezeu, ci contopirea sufletului cu esența manifestărilor Sale, prin depășirea definitivă a ceea ce Blaga denumea cunoașterea luciferică, prea rațională pentru a permite trecerea simțurilor către inefabil prin contemplație, extaz, înălțare la Cer și unire cu Dumnezeu.

(M.A.)

Preot capelan Olivian Pop - Teologia simțurilor duhovnicești - Colecția Pastorală, Editura Ando-Tours, 1999

Realitatea dâmbovițeană

Publicație
fără scoliți la
„Stefan
Gheorghiu”

Marți, 9 februarie 1999 • Anul III • 1999 • Nr. 518 • 8 pagini - 500 lei

HELIOPOLIS

REVISTA DE CULTURĂ

SIMBOL AL SPIRITUALITĂȚII ROMÂNIORI DE PRETUTINDENI

A apărut numărul 1/1999 al revistei de cultură, „Heliopolis”, simbol al spiritualității românilor de pretutindeni. Revista se deschide cu un studiu semnat de pr.dr. Teodor Damian despre „Idea de Dumnezeu în opera lui Eminescu”. Autorul consideră că abordarea acestui aspect trebuie să aibă la bază atât contextul literar în care a fost concepută opera eminesciană, cât și cel intelectual-social. Ideea de bază este sintetizată în partea finală a materialului: „Eminescu ne-a întors ochii spiritului spre marile întrebări existențiale, spre fața ascunsă a adâncului, spre strălucirea inefabilă a înaltului, descoperindu-ne că înaintea incomprehensibilității misterului nu putem decât să ne transformăm întrebarea în cânt și incantație, în timp ce taina își întețește strălucirea ce cade peste noi ca adierea unei suflări divine peste cenușa celor trecătoare”. Protosinghelul Olivian Pop abordează viața sfântului ierarh Calinic de la Cernica, a cărei întreagă existență a fost coordonată, printre altele, de cuvintele regelui David: „lubi-Te-voi, Doamne, virtutea mea. Domnul este. Întărirea mea și scăparea mea și izbăvitorul meu”. (PS., 17,1)

Sub pseudonimul Olivian Rodneanul, protosinghelul publică un scurt eseu despre pasiunea de a crea, referindu-se mai ales la starea poetică de transeendere a Divinității, într-o tentă oarecum realistă: „Conținutul de stări sufletești are nevoie de timp pentru a ajunge la poezie, după cum substanțele din natură au nevoie de timp ca să ajungă în starea de arbore și floare”. Paginile șase-șapte sunt dedicate poetilor Alexandru Jebeleanu, Florin Țăran din Vârșet, Ionel Stoici din Novi Sad, Gheorghe Lifa și Vasile Barbu, ultimii din Uzdin. În pagina opt, lect. univ. dr. Partenie Ancuța abordează tratarea stresului prin practicarea... umorului. De asemenea, nu lipsesc nici cronicile de carte la care se adaugă un fragment din „O istorie a românilor din nord-estul Serbiei” de dr. Radu Păiușan și prof. Ionel Cionchin, fericit completat de studiul semnat de Adina Costin, referitor la asemănări și deosebiri între culturile celtă și geto-dacă. Totodată, semnalăm prima parte a studiului despre limba daco-română, obiceiurile și tradițiile valahilor/românilor timoceni, semnat de prof. Ionel Cionchin. Rodica Opreanu publică o scurtă analiză a prozei lui Ion Popovici-Bănățeanul, considerat, cu mici amendamente estetice, unul din reprezentanții avangardei literare românești, alături de Urmuz și Victor Vlad Delamarina. Menționăm interviul realizat cu pictorul Panait Stănescu-Bellu, academician, despre relația dintre arta, intelectualitatea cu propensiune către libertatea de gândire și puterea politică, în perioada 1958-1985. În manieră impresionist-sentimentală, Veronica Balaj consemnează câteva păreri despre ceea ce constituie ineditul și farmecul Londrei. În ansamblu, acest număr se remarcă prin calitatea intelectuală deosebită a sumarului și prin linia grafică ce depășește cu mult revistele similare din spațiile culturale regionale.

(M.A.)

6

Cotidian local de informație și opinie democratică

Realitatea dâmbovițeană

"Publicație
fără scolii la
Stefan
Gheorghiu"

Luni, 15 februarie 1999 | Anul III • 1999 • Nr. 523 | 8 pagini - 500 lei

PRIMUL MEMBRU DE ONOARE AL ORGANIZAȚIEI INTERNATIONALE A AROMÂNIILOR ȘI MACEDONENILOR

La propunerea Secretarului general al Organizației Internaționale a Aromânilor și Macedonenilor, cu sediul în Timișoara, domnul scriitor Vasile Todi, preotul capelan Olivian Pop, de la Centrul de Reeducare Găești, a fost declarat primul membru de onoare al acestei organizații, ținându-se cont atât de bunele relații pe care domnia-sa le are cu aromâni din țară și străinătate, cât și de activitatea pastoral-misionară și culturală a acestuia. Sfintia sa se va bucura de toate drepturile ce decurg din statutul acestei organizații.

ILIE BÎZOI

DAMBOVITA

Cotidian independent

■ Fondat: 1879 ■ Serie nouă ■ Nr. 1880 ■ Miercuri, 16 februarie 1999 ■ 8 pagini - 800 lei (la abonați - 480 lei) ■

Curier cultural

Reviste școlare

„Lumină și speranță“

A apărut nr. 1 - 3 (1999) al revistei de cultură, opinie și informare „Lumină și speranță“, ce apare la Centrul de Reeducare Găești.

Revista a văzut lumina tiparului prin eforturile poetului capelan și jurist Olivian Pop, care are diverse preocupări editoriale: poezie, roman, drept, religie și.a.

Maria Ciobanu, directorul Centrului de Reeducare Găești, semnează articolul „Elemente distinctive între infracțiunile de tentativă de omor și vătămare

corporală“. D-l lt. col. Constantin Rădulescu continuă serialul despre „Convenția europeană a drepturilor omului“.

Olivian Pop semnează articolele „Aspecte generale privind recidiva“ și „Roul educației religioase în formarea și dezvoltarea trăsăturilor de caracter ale elevilor. Educația religioasă în învățământul special“.

Numărul de față, bogat, cuprinde articole, poezii semnate de elevi și de cadre didactice ale Centrului de Reeducare.

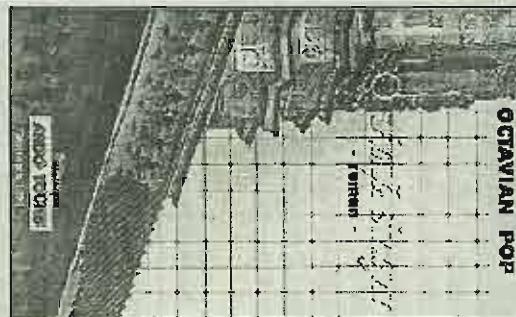
DAMBOVITA

Cotidian independent

■ Fondat: 1879 ■ Serie nouă ■ Nr. 1885 ■ Luni, 22 februarie 1999 ■ 8 pagini - 800 lei (la abonați - 480 lei) ■

OCTAVIAN POP - „O viață singur“

OCTAVIAN POP

acelor autori cu recorduri naționale (și, de ce nu, mondiale) în numărul de cărți tipărite. Serie cărți de poezie, proză, drept, teologie, pedagogie.

În ordine cronologică, romanul „O viață singur“ (Editura Ando Tours, Timișoara, 1999) e al șaselea publicat de autor. El ne avertizează: „...Undeva un om se luptă cu singurătatea, cu destinul, cu frământarea sufletească“.

Așa cum am mai scris, Octavian Pop, preot capelan la Centrul de Reeducare Găești, se înscrise în rândul

el „își va împlini visurile și va atrage fericirea și linștea care-l au ocolit până acum“ O carte ce merită citită.

Mihail I. VLAD

PUBLISHING HOUSE, MAISON D'EDITIONS
EDITURA TRADIȚIE
S.C."TRADIȚIE, FAMILIE, PROPRIETATE", S.R.L.
CONT ÎN B.I.R., S.M.B., NR. 251110004101004398211(LEI)
251113004101004398211(ÎN DEVIZE)
ROMÂNIA, BUCUREȘTI, SECT. 3,
STR. VORONEȚ NR.7, BL.D 5, SC.A, AP.14
telefax: (01) 323 1903, CP 74 122

ISSN 1224 - 0699

Buletin săptămânal de politică religioasă
Anul VII, nr. 304 din 27 februarie 1999

VIATA CULTELOR

10. CONFERINȚĂ INTERNAȚIONALĂ A MISIUNII PENITENCIARE

La Szeged (Ungaria) va avea loc, în zilele de 8-10 aprilie proxim, o Conferință Internațională a Misiunii Penitenciare, organizată de Asociația Națională a Misiunii Penitenciare Maghiare "Mecses Szereletszolgálat" - Candle Charity și Administrația Penitenciară Maghiară, la cea de a zecea aniversare a periodicalului "Mecses" (Lumânarea) și a șasea aniversare a periodicalului "Jobb Lator" (Drept penal), publicate de Asociație.

Conferința, care se va desfășura în sesiuni plenare și de grup, va lucează în dezbatere teme teologice (precum Păcat și pedeapsă, Cristos - păstorul lumii, Opririle crucii pentru cel disprețuit, Ecumenism în penitenciar, Cursuri teologice pentru deținuți, Liturgia în penitenciar), precum și teme legate de practica misiunii penitenciare (Apostolatul presei, Asistență postpenală, Cooperarea cu Misiunea penitenciară) și de aspecte legale și teoretice (statut, drepturile și datoriile deținuților, probleme financiare). În program figurează și o excursie la fermă Mecses, unde locuiesc foști deținuți.

Din România participă Pr. Olivian Pop, capelan la Centrul de reeducație a minorilor de la Găești, jud. Dâmbovița.

COTIDIAN INCOMOD SI INDEPENDENT

JURNALUL® de DÂMBOVIȚA

100%
LOCAL

SÂMBĂTĂ

6 MARTIE 1999

SERIE NOUĂ - ANUL VI

Nr. 894 - 12 pagini

1500 lei

Director: TEODOR VASILIU ♦ Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Reviste școlare

LUMINĂ ȘI SPERANȚĂ

La Centrul de Reeducare din Găești se află în cel de-al patrulea an de activitate publicația „Lumină și speranță”, revistă de cultură, opere și informare. Doamna magistrat Maria Crobanu, directorul Centrului, semnează editorialul „Elemente distinctive între infracțiunile de tentativă de omor și vânătoare corporală”. Lt. col. Constantin Rădulescu publică în partea a II-a a arti-

cotului „Convenția europeană a drepturilor omului”. Subiectul acestei publicații, preotul capelan și jurist Octavian Pop, semnează prima parte a articolei „Aspecte generale privind recidiva”. În această apariție (1-3/1999), sunt publicate și alte articole, poezii, cronică, semnate de cadre didactice ale Centrului și de elevi. O revistă care merită să fie citită.

4-

Cetidian local de informație și opinie democratică

Realitatea dâmbovițeană

Publicație
fără scolită la
„Stefan
Gheorghiu”

Marți, 9 martie 1999 Anul III • 1999 • Nr. 540 8 pagini - 500 lei

2

Ilie Bizoi, față în față cu Olivian Pop, preot capelan la Centrul de Reeducare Găești

RAPORTUL PREOTULUI CU AUTORITATEA LOCALĂ ȘI AUTORITATEA BISERICEASCĂ

- Care este cea mai înaltă autoritate într-o localitate rurală?

- Cea mai înaltă autoritate într-o localitate rurală este primarul și consiliul local care, aleși de locuitorii, reprezintă puterea autoritatii de stat, fiind chemați să aplică legile țării și să mențină echilibrul social în localitate. Până la un punct, în mâna autoritatii locale, sunt concentrate toate puterile sociale, autoritatea lucrând în permanență pentru binele localitatii, iar locuitorii au obligația morală și civică să o respecte și să î se supună.

- Care trebuie să fie raportul preotului cu autoritatea locală?

- Preotul, într-o localitate, ca în toate cele bune și de folos, trebuie să fie pildă față de

- După organizarea Bisericii Ortodoxe Române, pe lângă Sfântul Sinod care este autoritatea spirituală cea mai înaltă și consiliul central bisericesc, țara este împărțită în eparhii, în fruntea căror se află câte un chiriarh eparhial care administrează eparhia sa, independent de ceilalți chiriarhi prin ajutorul organelor sale administrative. Într-o eparhie, autoritatea bisericească cea mai înaltă este ierarhul locului. El este păstorul și administratorul turmei celei cuvântătoare, iar preoții sunt trimiși episcopului în teritoriu. Preotul este dator să arate chirarhului său cel mai mare respect, supunere și ascultare întru dragoste, să se supună ordinelor și dispozițiilor sale, pe care un părinte le dă pentru binele Bisericii și sporul moral - religios al păstorilor.

- Ce unește în sine toate formele conducerii omenești?

- Conducerea creștinătăii. În materie de dogmă, de rânduieri și de disciplină, unește în sine toate formele conducerii omenești, minunat combinate de Duhul lui Dumnezeu în cea a Bisericii sale.

- Ce este Biserica Universală?

- Biserica Universală putem spune că este o federație sfântă între toate rasele omenești, al cărei cap suprem văzut și nevăzut este Domnul nostru Iisus Hristos, Dumnezeu Omul, piatra unghiului, a edificiului și mijlocitorul universal.

- Are influență negativă această sfântă federatie?

- Nu. Această sfântă federatie nu

tor patriarhi, deși, la drept vorbind, mai bine s-ar fi lipsit de ele.

- Supremația universală sau vicariatul pământesc, atribuția scaunului de la Roma, se intemeiază pe ceva?

- Învățătura despre supremația universală sau vicariatul pământesc, atribuită scaunului de la Roma, nu se intemeiază decât pe o interpretare greșită a unor locuri din Evanghelie, a căror însemnatate integrantă a fost falsificată. În decursul timpului, s-a făcut să se înțeleagă că această metodă de a comenta anumite pasaje în mod izolat a devenit principiul tuturor erorilor și al tuturor ereziilor. O altă pretenție la vicariatul pământesc se sprijină și pe unele expresii scoase din actele

Realitatea dâmboviteană

Publicație
fără scolii la
Stefan
Gheorghiu

Marți, 9 martie 1999 • Anul III • 1999 • Nr. 540 • 8 pagini - 500 lei

autoritatea locală și față de enoriașii săi, printr-o purtare cuviințoasă și respectuoasă. Se va supune tuturor legilor și dispozițiilor administrative locale, îndemnând și pe fiili săi sufletești a face asemenea. Preotul nu are voie, canonnic, să se amestice în problemele autorităților numai atunci, poate, când este chemat să-și dea cuvântul și părerea.

- *Fiți mai explicit.*

- Da. După cum preotul dorește să cinstească și să onoreze persoanele care reprezintă activitatea locală (oricine ar fi ele), tot astfel este dator să-și mențină, în fața lor, autoritatea și demnitatea sa prin corectitudine, prudentă și seriozitate. Preotul este dator, ca părinte al tuturor, să fie străjer neadormit al dreptății și al adeverării și va veghea ca autoritatea locală să facă dreptate tuturor deopotrivă și să nu nedreptăcească pe nimeni. Preotul va susține cu toată demnitatea și stăruiitor drepturile și prerogativele Bisericii, spre a nu fi atinse de nimeni.

- *Care este raportul preotului cu autoritatea biserică?*

- *Ce obligații mai are preotul față de chirarhul locului?*

- È dator a se ruga lui Dumnezeu pentru chirarhul său și de a-l pomeni la toate slujbele religioase publice și private. Când se prezintă înaintea sa, preotul trebuie să aibă o ținută cuviințoasă în îmbrăcăminte, în vorbe și în felul de a se prezenta. Nu este permis preotului de a vorbi de rău, a critica, sau a unelti împotriva chirarhului său - iar pe cel ce s-ar face vinovat de asemenea lucruri, canoanele îl caterisesc.

- *Toate acestea sporesc moralitatea în Biserică?*

- Sigur că da. Prin dragostea manifestată, prin respectul, supunerea și devotamentul ce preotul îl are, în toate împrejurările, chirarhului său, Biserică se întăreste că instituție, iar religiozitatea și moralitatea publică sporesc. Preotul este dator să arate întotdeauna stîmă și respect autoritatilor inferioare bisericești, că unele ce reprezintă pe chirarh și contribuie la propăsirea moral - religioasă a Bisericii lui Hristos.

vătămează nici una din legăturile sociale, casnice și individuale care îl împreunează pe creștin cu patria sa, cu familia sa, cu limba sa maternă și cu datorile sale.

- *Cum este ea condusă?*

- Ea este condusă prin Codul legăturii celei noi între Dumnezeu și creația sa și prin adunarea tuturor episcopilor în sinoade universale care singure posedă dreptul de legislație și de interpretare, în materie de dogmă. Sinoadele naționale și mitropolitane hotărăsc asupra problemelor de rit și de disciplină locală.

- *Există întărietăți între scaunele principale ale creștinătății?*

- Scaunele principale ale creștinătății, anume cel al Romei vechi, al Constantinopolului, al Ierusalimului, al Antiochiei și al Alexandriei, nu au între ele decât președeri și întărietăți doar onorifice, întemeindu-se pe anumite dispoziții din primele epoci ale Bisericii, întocmai cum titlurile de popă, ecumenic, sfânt și fericit, erau comune mai mul-

Sfintelor Sinoade, însă în ele nu se găsește nici o urmă despre o supremăție ce ar emana din autoritate, ci numai despre o înainte-sedere de bătrânete și de onoare.

- *În consecință, această învățătură a prins totuși rădăcini.*

- Această învățătură, care a sfârtecat sânul Bisericii și a pătat pământul cu sânge, nu se întemeiază decât pe idei confuze, pe pasiuni îndărânice și, nu a prins rădăcini decât numai favorizată de tulburările și de întunericul evului mediu.

- *Prin ce domnește Biserică, păstrătoarea puterilor, făgăduințelor și mânăgăierilor Măntuitorului oamenilor?*

- Biserică domnește prin însuși acest fapt asupra conștiințelor, afecțiunilor și asupra legăturilor individuale, deci asupra omului lăuntric. Această putere este nevăzută, nemăsurată, se extinde asupra unei altă ordine de lucruri; ea trebuie să fie de ajuns Bisericii care nu ar putea uni puterea temporală cu puterea spirituală, fără a atinge poruncile dragostei răscumpărătoare.

COTIDIAN INCOMOD ȘI INDEPENDENT

JURNALUL® de DÂMBOVIȚA

100%
LOCAL

SÂMBĂTĂ

13 MARTIE 1999

SERIE NOUĂ - ANUL VI

Nr. 900 - 12 pagini

1500 lei

Director: TEODOR VASILIU ♦ Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Un poet pe săptămână

OCTAVIAN POP - „OMENEŞTILE SUFERINTE”

Cel mai prolific autor ce trăiește la ora prez-
tului în perimetru județului Dâmbovița este poe-
tul-capelan Octavian Pop. Poate fi inclus oricând
în Cartea Mondială a Recordurilor. Scrie poezie,
proză, cărți de drept, religie, pedagogie, psiholo-
gie și.a. Ultimul volum de versuri este un poem
tradus în limba engleză - „Omeneștile suferințe”.
Acest volum apare la Editura Ando-Tours
(Timișoara, 1999), traducerea fiind semnată de
prof. Ana Zlăbuț. În „Prefață”, Miorita Ursulescu
scrive, printre altele: „Mesajul acestei cărți este un

îndemn la credință creștină, la înălțare
sufletească dincolo de măruntele necazuri zil-
nice”. Poetul mărturisește: „Eu nu cau suferința,/

știu doar că ea nu salvează./ Dar ea trezește
credința, care rezemul îl cere/ ori de câte ori un
suflet/ plângere, geme de durere”. Iată și alte ver-
suri zguduitoare: „Nu vreau nici o răstălmăcire,/

Ce mă îndeamnă să nu sufăr/ Întreaga viață-i
rătăcire,/ iar omul nu e fir de nufăr”. Un volum ce
te-ndeamnă la meditație și rugăciune...

Mihail I. VLAD

DÂMBOVITA

Cotidian independent

■ Fondat: 1879 ■ Serie nouă ■ Nr. 1904 ■ Marți, 16 martie 1999 ■ 8 pagini - 800 lei (la abonați - 480 lei) ■

Curier cultural Curier cultural Curier cultural Curier cultural

Noutăți editoriale

Olivian Pop: „Sfânta Scriptură povestită”

La afirmația noastră că preotul-capelan Olivian Pop de la Centrul de Reeducare

Găești poate fi trecut în Cartea Recordurilor Mondiale se adaugă un nou argument.

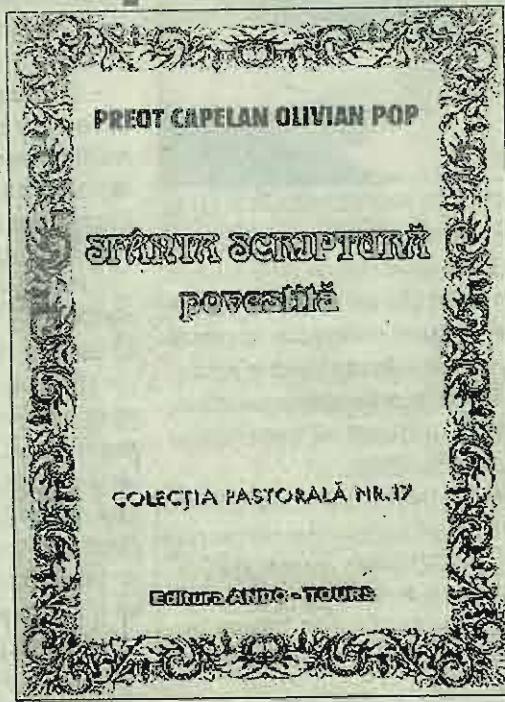
Volumul „Sfânta Scriptură povestită” (Editura Ando-Tours, Timișoara, 1999) este apărut în colecția „Pastorală” și este cel de-al XVIII-lea în această colecție, purtând aceeași semnătură: preot capelan Olivian Pop. Adăugând și volumele de proză, poezie, drept, psihologie, pedagogie ar merita efortul de a fi trecut în această carte mondială.

În „Cuvânt înainte”, purtând semnătura col. Mihai Verbicianu, director general adjunct al Direcției Generale

a Penitenciarelor, se afirmă printre altele: „Călăuziți de Sfânta Biserică să ne apropiem cu pietațe de bogăția duhovnicească a Sfintei Scripturi, să ne hrănim și să ne întărim prin cuvântul adevărului dumnezeiesc spre mântuirea noastră“.

Volumul este bine ilustrat cu reproduceri și hărți privind faptele din Vechiul și Noul Testament.

Mihail I. VLAD

Realitatea dâmbovițeană

Publicație
fără scolii la
Stefan
Gheorghiu

Sâmbătă, 20 martie 1999 Anul III • 1999 • Nr. 550 8 pagini - 500 lei

TINERI BOGAȚI, TINERI SĂRACI, TRĂIREA ÎN HRISTOS

După cum v-am informat, a avut loc la Casa de Cultură a Municipiului Târgoviște, conferința pe tema: „ Tânăr bogat, Tânăr sărac, trăire în Hristos”. Organizată de Asociația Studenților Creștini Ortodoxi, această conferință s-a bucurat de prezența invitatului de onoare, preotul capelan Olivian Pop, de la Centrul de Reeducație Găești. În prezența unui numeros auditoriu, preotul Olivian Pop a ținut o disertație pe această temă:

„Vietii omului îi sunt caracteristice trei perioade: copilăria, adolescента sau tinerețea și bătrânețea. Însă, din aceste trei perioade, cea mai frumoasă este tinerețea pe care, din păcate, mulți o petrec contrar preceptelor morale și poruncilor lui Dumnezeu. În zilele noastre, mulți tineri spun că-s nefericiți, că acești ani care ar trebui să fie anii celor mai frumoși, pe care să-i savureze cu o poftă teribilă, le-au adus numai clipe de tristețe.

De ce? Pentru că ei trăiesc doar absența prezenței lui Dumnezeu, fără a mai avea capacitatea de a se defini și cunoaște pe sine însuși ca fiind chip al lui Dumnezeu.

Și cum spune și Sf. Ap. Pavel: <<Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate-s de folos>> (I Corinteni VI, 12), într-adevăr, omul, fiind înzestrat cu libertate, poate face ce dorește. Cu atât mai mult Tânărul se cuvine să cugete cu multă înțelepciune, că-s multe lucruri care nu-i sunt de folos și, în același timp, întinează de multe ori acești ani frumoși ai tinereții. Multă tineri spun că nu au un prieten adevărat căruia să-i poată destăinui necazurile și bucuriile, spun că-s singuri și de aici drama suferinței lor. De ce oare nu conștientizează că toti avem un prieten care niciodată nu ne părăsește în necazuri, care este întotdeauna lângă noi, care niciodată nu ne sfidează încrederea pe care i-o acordăm? Acest prieten al tinerilor și al tuturor este Hristos Domnul. Hristos este acel prieten despre care se vorbește în pilda:

<<Sunți prieteni aducători de nenorociri, dar este și căte un prieten mai apropiat decât un frate>> (Pilde 18,24). Pentru fiecare Tânăr bogăția cea adevărată este învățătura

evanghelică propovăduită de Mântuitorul Lumi. Toate celelalte bogății ale acestei lumi sunt efemere și nu au valoare pentru suflet. Sună însă și multe care fac o ierarhie inversă a adevăratei bogății, căci consider învățătura Mântuitorului ca pe o învățătură oarecare. Însă adevărul adevărat este acela că <<Învățătura divină, aşa cum spunea și Emil Cioran, are pentru mulți un rol benefic, căci îi salvează pe mulți atât ca oameni, dar și ca personalități, de la ratare>>.

Tânăr bogat și Tânăr sărac. Iată două antonime! Pentru mulți ar fi ceva absurd să afirmi că cel care nu-l are pe Hristos înăuntru ființei sale este sărac, dar aceasta este săracă duhovnicească. Și, într-adevăr, ar trebui să ne înțiristăm pentru un astfel de Tânăr, căci a nu-l avea pe Hristos este ca și cum nu a-i avea apă și aer. Să ne amintim un singur exemplu: cel al Sf. Cuvioase Paraschiva. Părinții ei erau foarte bogăți și de neam bun, însă pentru ea cea mai mare bogăție era credința puternică în Mântuitorul Hristos. Într-adevăr, sunteți tineri!

Și eu am fost ca voi și ar fi ceva absurd ca toți cei care au savurat anii tinereții să vă mustre pentru elanul vostru. Este elanul tinereții, însă trăiti această tinerețe așa cum trebuie. Ar fi bine să reflectați, din când în când, la cuvintele din Eclesiaz, 11, 9:

<<Bucură-te, omule, că ești Tânăr și înima Ta să fie veselă în zilele tinereții tale și mergi în căile înimii tale și după ce-ti arată ochii tăi, dar să știi că, pentru toate acestea, Dumnezeu te va aduce la judecata Sa>>.

A trăi în Hristos înseamnă a simți clipă de clipă o bucurie care ne inundă ființa, a simți că sufletul se înaltă ușor spre împărăția cerurilor. A trăi în Hristos înseamnă a găsi fericirea și în nenorocire. Pentru cel ce trăiește în Hristos nu mai există moarte, nici boală, nici suferință, nici deznașdejde în această lume.

Un astfel de om a pătruns deja în viață veșnică și vede totul în această lumină”.

ILIE BIZOI

Realitatea dâmboviteană

Publicație
fără scolii la
Stefan
Gheorghiu

Martă, 6 aprilie 1999 | Anul III • 1999 • Nr. 564 | 8 pagini - 500 lei

PARADISUL PIERDUT

Poeme ample despre condiția umană, despre rolul omului și despre atitudinea sa morală față de universul social, cunoscut, nu s-au mai scris în acest secol zbuciumat, frământat de convulsi. Veacul în care trăim este poate cel mai contradictoriu prin faptul că încearcă să afirme valorile etice, iar pe de altă parte se manifestă printr-o permanentă anulare a individualității. Olivian Pop este o voce singulară în peisajul liricii românești contemporane, un poet care se autoflagează, încercând prin intermediul liricului să-și asume, asemenea lui Hristos, păcatul fundamental al indiferenței față de semenii, atât de manifestat în rândul celor care cu toții se nasc egali în şansa de a fi umani dar care, cu timpul, alunecă în străfundurile infernului sufletesc. Cei asemenea lui Olivian Pop sunt niște singuratici, unii dintre ei mulțumindu-se cu postura de simpli spectatori blazați, alții preferând să se metamorfozeze în voci, adevărate ecouri ale individului ce știe să suferă cu demnitate, în tăcere. Amplul poem este dedicat de către autor, acestora din urmă. Începând cu o mărturisire semnificativă prin profunzimea amări-riunii („Există momente de

rătăcire adâncă / Întreaga viață pare a se cutremura / Totul este provizoriu, foarte fragil și trecător, / De aceea sufăr eu!"), poetul devine expresia intelectualizată a unui monolog prin care transpare inevitabilă constatare a unei tragicе aporii iminentă gândirii generale a societății noastre, în toate formele sale de manifestare la scară planetară. Pentru Olivian Pop, această suferință transgresată intelectual este deschiderea către înțelegerea tainelor vieții, către mantuirea individuală prin conștientizarea morții, văzută nu ca o simplă dezagregare a trupului. Astfel, actul final al vieții intermediază atingerea unui stadiu inefabil de contopire cu sinteza unei moralități pe care doar senectutea și experiența cu oamenii o fac abordabilă. Sintagma „Eu sufăr”, urmată de argumentațiile inventariate, conferă poemului acel tragicism ce mai putea fi întâlnit în operele scrise de Milton sau Madach. Vocea singulară tocmai printr-o unicitate a vizuinii despre condiția umană, Olivian Pop dorește să înlăture toată suferința, să recurgă la credința în existența regatului ceresc al Tatălui pentru a transforma existențialul într-o intermediere către înțelegerea rostului edenic al omenirii. Poem confesiune, poem al dezvăluirii de sine prin sugestia carității, „Omeneștile suferințe” devine expresia întoarcerii omului către om, în tentativa salvării fără mele de dumnezeire.

Olivian Pop - Omeneștile suferințe, Editura Ando - Tours 1999

MIHAELA AVRAM

COTIDIAN INCOMOD SI INDEPENDENT

JURNALUL® de DÂMBOVIȚA

100%
LOCAL

SÂMBĂTĂ

10 APRILIE 1999

SERIE NOUĂ - ANUL VI

Nr. 924 - 12 pagini

2000 lei

Director: TEODOR VASILIU ◆ Redactor șef: ALINA MAVRODIN

*Colectia
pastorală*

„TEOLOGIA SIMȚURILOR DUHOVNICEȘTI”

Preotul capelan Olivian Pop, de la Centrul de Reeducare Găești, adaugă la Colecția Pastorală a Editurii „Ando-Tours” din Timișoara o nouă carte: „Teologia simțurilor duhovnicești”. În „Cuvântul înainte”, autorul scrie: „Experiența teologului” începe cu simțirea comunicării cu Dumnezeu, care depășește orice necaz și strămtoare, culminând cu vederea negrăită a tainelor lui Dumnezeu”. Volumul este structurat în 4 părți: Omul duhovnicesc și formarea simțurilor duhovnicești; Purificarea; Iluminarea și Unirea cu Dumnezeu sau Îndumnezeirea. Volumul este însoțit de un „Argument” și o binevenită „Bibliografie”. (M.I.V.)

COTIDIAN INCOMOD ȘI INDEPENDENT

JURNALUL®
de
DÂMBOVIȚA

100%
LOCAL

SÂMBĂTĂ

17 APRILIE 1999

SERIE NOUĂ - ANUL VI

Nr. 928 - 12 pagini

2000 lei

Director: TEODOR VASILIU ♦ Redactor șef: ALINA MAVRODIN

„LUMINĂ
SI
SPERANȚĂ”

A apărut nr. 4-9 (anul IV) al publicației „Lumină și speranță”, revistă de cultură, opinie și informare, editată de Centrul de Reeducere Găești. Editorialul „Vestea de bucurie” este semnat de preotul capelan Olivian Pop, redactor șef, sufletul acestei publicații și autor de

volume de poezie, romane, de drept, psihologie și pedagogie. Dna magistrat Maria Ciobanu semnează articolul „Recidiva post-condamnatorie”, iar lt. col. Coñstantin Rădulescu semnează partea a treia a documentarului „Convenția europeană a drepturilor omului”. Din sumarul bogat, reținem articole și creații literare semnate de cadre didactice și elevi.
(M.I.V.)

4.

Cotidian local de informație și opinie democratică

Realitatea dâmbovițeană

Publicație
fără școlii la
„Stefan
Gheorghiu”

Sâmbătă, 17 aprilie 1999 | Anul III • 1999 • Nr. 571 | 8 pagini - 500 lei

LUMINĂ ȘI SPERANȚĂ

A apărut revista „Lumină și speranță” (numerele 4-9) ce cuprinde lunile aprilie - septembrie a.c., revistă editată de Centrul de Reeducare Găești. Această revistă a depășit de mult timp granițele țării, fiind cunoscută în mai mult de 17 țări din Europa și America, țări în care diaspora română are reprezentanți de seamă ai ortodoxiei și culturii naționale. Colectivul redațional, format din profesioniști, dezbat o problematică cât mai diversificată, de la subiecte din drept, legislație școlară până la recenzii literare, poezii și reportaje.

ILIE BÎZOI

Realitatea

dâmbovițeană

Publicație
fără scolii la
"Stefan
Gheorghiu"

Luni, 19 aprilie 1999

Anul III • 1999 • Nr. 572

8 pagini - 500 lei

Ilie Bîzoi, fată în față cu Olivian Pop,
preot - jurist la Centrul de Reeducare Găești

„...OMULUI CARE SE GĂSEȘTE ÎN DETENȚIE NU îI SUNT LUATE DREPTURILE DE CETĂȚEAN”

- Prea Sfințite, de curând v-ați întors din Ungaria unde ați participat la Conferința Internațională a Misiunii Penitenciare. Ce ne puteți spune despre acest fapt?

- Pot să spun că această conferință n-a avut numai un caracter strict religios, ci în cadrul ei s-au dezbatut probleme și de reabilitare și de reinserție a celor care după ispășirea pedepsei într-o închisoare trebuie să-și găsească locul cuvenit în societate.

- Cine a organizat această conferință?

- Conferința a fost organizată de președintele Asociației Misiunii Penitenciare din Ungaria, dr. Matyas Majzik. Este foarte interesant că președintele mai sus amintit a fost ofițer în cadrul penitenciarului Széged, un om de inițiativă care lucrând în cadrul unui sistem foarte închis până în '90, a găsit de cuvîntă să treacă în rezervă și să formeze o organizație de ajutorare sau de sensibilizare a celor privați de libertate și acest lucru să și împlinit datorită înțelegerii găsite la fostul comandant al închisorii din Széged, general de brigadă András Csóti, actualmente noul comandant al Administrației naționale a închisorilor din Ungaria.

- Ce personalități de seamă au participat la această conferință și din câte țări?

- La această conferință au participat oameni de seamă din Japonia, Polonia, România, Austria, Ungaria, Slovacia, Italia, Irlanda și Cehia, printre care amintim: dr. Mihály Márkus, episcop calvin, președintele Consiliului Ecumenic din Ungaria, dr. Csaba Hende, secretar de stat în cadrul Ministerului Justiției din Ungaria, Endre Gyulay, episcop catolic, dr. Béla Harmati, episcop luteran, dr. Karl Josef Rauber, arhiepiscop-nunțiu apostolic (reprezentantul papei în Ungaria), reverend Leonard Tkosatka, preot capelan, președintele misiunii catolice internaționale pentru închisori din Japonia, monsenior Jean Sikorski, capelanul sef al închisorilor din Polonia, József Csapó, colonel, comandanțul Penitenciarului din Széged, reverend Christian Kuhn, conducătorul spiritual al misiunii pentru închisori din Austria, Attila Korpás, novice în ordinul călugărilor iezuiți care se specializează în penitenciarul din Széged pe probleme de probație, Karolý Damján Bacos, călugăr franciscan licențiat în teologie la Széged, misionar în penitenciarele Dej și Gherla, Viktor Kunay, reprezentantul capelanilor pentru închisori din Slovacia, monseniorul Georgio Caniato, capelanul general al închisorilor din Italia, monseniorul Fergal Mac Donagh, preot catolic capelan din Irlanda, reverend Thomas Vlasak, reprezentantul preoților capelani din Cehia, un consilier al episcopului Laslo Tokes, Emil Tache, preot capelan la penitenciarul Colibași și Emilian Susan, preot capelan la penitenciarul Oradea.

(va urma)

Realitatea dâmboviteană

Publicație
fără scolii la
Stefan
Gheorghiu"

Martă, 20 aprilie 1999 • Anul III • 1999 • Nr. 573 • 8 pagini - 500 lei

Ilie Bîzoi, față în față cu Olivian Pop, preot - jurist la Centrul de Reeducare Găești

ÎN UNGARIA, FUNCȚIONARUL PUBLIC ESTE PROTEJAT DE STAT

- Ce impresii v-au lăsat vizitele efectuate în Szeged?

În primul rând, am rămas foarte impresionat de buna lor organizare și de faptul că au pârghiiile necesare găsite pentru a veni în ajutorul celor care, după ce îspășesc o pedeapsă, nu au unde să se ducă. Așa se face că prima vizită a fost la ferma Mecses, unde stau foștii deținuți și lucrează. Ferma a aparținut mai întâi de penitenciarul Szeged și luate acum în primire de Asociația Misiunii Penitenciare. A urmat vizita în penitenciarul Szeged care este un penitenciar de maximă securitate, cel mai mare din Ungaria și foarte bine organizat. Am putut vizita, în cadrul penitenciarului Sala de Fortă, stația Radio, biblioteca, Clubul Penitenciarului și Secția de calculatoare. Deținuții care au aptitudini în informatică se pot pregăti la aceste calculatoare și tot în cadrul penitenciarului deținută - prestează muncă, gen „cooperativă meșteșugărească”, care aduce venit atât unității, cât și lor. Deci, fiecare deținut prestează o muncă. Deținuții sunt invitați aproape săptămânal (cei cu pedepse mici, bineîntele și cu o comportare foarte bună) în familie. Numărul deținuților din Ungaria se indică la aproximativ 15.000.

- Cum este privit funcționarul public?

În primul rând, funcționarul public în Ungaria se bucură și de o protecție din partea statului mai ales că acest funcționar public se expune unui pericol lucrând într-un penitenciar. Deși Ungaria este membră NATO și a aderat la Uniunea Europeană, sistemul penitenciar este militarizat. Desigur, este un lucru bun, pentru că într-o asemenea instituție, cu asemenea oameni, trebuie să dominească ordinea și disciplina, bineîntele, respectându-se între

totul drepturile omului, lucruri ce în Ungaria acestea deziderate se îmbină foarte bine.

- Cred că ceea ce ați văzut acolo poate fi pus în practică și în penitențiarele din România?

- Ca preot, care îmi desfășoar activitatea de mai bine de 3 ani într-o instituție penitenciar, pot spune că pe tărâm religios, la noi, cred că se face mult mai mult, astă și datorită credinței noastre ortodoxe, dar în ce privește parte de administrație, de cadre și referitor la alți lucrători din sistem, cred că la noi trebuie schimbată mentalitatea, să înțelegem odată pentru totdeauna că omului care se găsește în detenție nu îl sunt luate drepturile de cetățean. El este doar privat de libertate și se bucură de toate drepturile ce decurg din dreptul la viață. De aceea, spun că trebuie schimbată mentalitatea pentru că noi on trezem într-o extremitate, ori în cealaltă (ori cadrele nu își înțeleg menirea, ori deținutul crede prin democrație - anarhie) și de aici mereu se nasc dispute contradictorii și probleme în sistemul nostru penitenciar.

- Totuși, în principiu, cum s-a desfășurat conferința?

Conferința a avut 3 secțiuni: secțiunea „Teologică”, condusă de dr. János Molnár, în cadrul căreia și eu am prezentat tema „Liturgia în penitenciar”, secțiunea „Practica Misiunii în penitențiare”, condusă de Zoltán Mocsai, în cadrul căreia, au prezentat referate preotul capelan Emilian Susan, de la penitenciarul din Oradea și preotul capelan Emil Tache, de la penitenciarul Colibași și secțiunea „Legal și teoretic”, condusă de dr. József Végh.

- Când s-a încheiat conferința?

Ultima zi a conferinței a fost 10 aprilie. A avut loc o sesiune plenară în sala de protocol a peni-

tenciarului din Szeged prezentată de secretarul Asociației Misiunii Penitenciare din Ungaria, dr. Ildikó Jalsovszky. Au mai vorbit, profesorul dr. Ferenc Nagy, expert în criminalistică la Universitatea din Szeged, dr. János Molnár, editor al revistei „Candela”, dr. József Végh, sociolog și Margit Majzik Fazekas de la Serviciul Penal Național al Asociației Misiunii Penitenciare. La final, președintele Asociației Penitenciare a mulțumit participanților pentru prezența la prima Conferință Internațională a Misiunii Penitenciare din Ungaria și s-au făcut schimburi de idei-promițând mai ales delegației române că va face o vizită la penitenciarul din România, după care a avut loc o binecuvântare ecumenică, drept mulțumire pentru reușita conferinței.

- În finalul dialogului nostru, cred că această conferință a reprezentat un succes?

- Eu cred că orice întâlnire cu oameni care au deja o experiență mai veche în sistemul penitenciar este benefică pentru noi care nu de mult am pus bazele acestor acțiuni. Deci, reprezintă un succes, dar trebuie să spun încă o dată că ei au altă gândire și primul faptul că sunt de altă religie, e normal că gândesc altfel, dar pe noi trebuie să ne unească toate ideile bune care pot să ajute concret (nu numai prin vorbe), pe cel care a căzut, este închisoare și dorește să se întoarcă spre Dumnezeu și să nu mai persiste în greșelă. Cred că această întâlnire, în ce mă privește, mi-a deschis puțin orizontul cultural și m-am edificat în niște probleme pe care nu le stăpâneam perfect și sper că în viitor, aceste întâlniri să ne ajute să schimbăm mentalitatea multora care încă se mai îndoiesc de existența lui Dumnezeu.

ILIE BÎZOI

2

Realitatea dâmbovițeană

Publicație
fără scolii la
Stefan
Gheorghiu

Luni, 24 mai 1999 • Anul III • 1999 • Nr. 601 • 8 pagini - 500 lei

O CARTE DE SUFLET

Scrisă la finele primului secol al erei noastre, „Biblia” urmărește istoria de-a lungul veacurilor, a zbuciumatului popor evreu.

Peregrinările evreilor încep încă din timpurile avraamice, continuând pe parcursul multor milenii în spații geografice dintre cele mai diverse, mentul acestei nații fiind acela de a-și păstra entitatea națională împotriva tuturor vitregiilor istoriei și împilărilor la care au fost supuși. Ceea ce le-a păstrat spiritul de unitate a fost religia (credința lor în forță și dreptatea divină); deznădejdea cu care au sperat și au crezut în grația divină, precum și fantastica lor putere de adaptare.

Ridicate și păstrate din începuturi și până în zilele noastre la valoarea de lege, preceptele sfinte au călăuzit și păstrat ființa și unitatea națională a acestor oameni. Acest fapt poate părea bizar, dar numai citirea atentă a Decalogului (chiar dacă nu primul, dar cu siguranță cel mai lapidar și compact cod moral al omenirii până la Hristos) ne va arăta de ce filonul religios a avut atât de mare influență asupra unității etnice evreiești.

Este binecunoscută și pe drept apreciată activitatea publicistică a preotului capelan Olivian Pop care, pe lângă poezii, romane și alte apariții editoriale reușite, și-a asumat răspunderea de a pune la îndemâna credincioșilor și necredincioșilor, prin bunăvoiețea editurii Ando-Tours din Timișoara, lucrarea „Sfântă Scriptură povestită”.

La loc de mare cinste în sirul înfăptuirilor sale se află, fără îndoială, grija și munca fără preget a părintelui Olivian Pop pentru transpunerea cuvântului lui Dumnezeu în graiul de azi al cititorilor și pentru difuzarea lui și sub forma tiparului în rândul credincioșilor.

Vîndecarea Tânărului Naam

Lucrarea este o fericită continuare a tradiției cărturărești din Biserica Ortodoxă Română, îmbogățind, în prezent, alături de alte cărți și publicații, atât bibliotecile (destul de sărace în acest domeniu) sistemului penitenciar românesc, cât și pe cele ale școlilor, seminariilor și, de ce nu, bibliotecile personale ale drept-credincioșilor.

Se simțea de mult nevoie editării unei antologii de texte biblice care să poată fi pusă la îndemâna credincioșilor, ca un fel de abecedar, pentru inițierea lor asupra celor mai reprezentative și frumoase pagini din bogata colecție de cărți ce alcătuiesc Sfânta Scriptură a Vechiului și Noului Testament.

Realizarea ei a presupus un volum sisnic, o foarte mare concentrare, o fantastică putere de discernământ pentru a putea reda, într-un rezumat al rezumatelor, numai ceea ce este esențial și important. Cu siguranță, au fost multe momente de cumpănă în a alege anumite fapte și întâmplări din cele peste 700 de pericope ale Vechiului și Noului Testament, în a renunța la altele, dar lucrarea este deosebit de atrăgătoare și utilă pentru deținuți, elevi și alte categorii de drept-credincioși.

Împodobită cu ilustrații alese după albume de gravuri ale unor vestiți autori occidentali (Ecker, Fleishmann, Roggenbach), înzestrată cu schițe și hărți geografice prezentând istoria sfântă, carteia se va înscrie, cu siguranță, la loc de frunte în topul reușitelor publicistice ale acestui prolific și cultivat om de litere care este preotul capelan Olivian Pop.

Preot capelan OLIVIAN POP - „Sfântă Scriptură povestită” - colecția Pastorală Editura „Ando-Tours”, Timișoara, 1999

ILIE BÎZOI

Realitatea dâmbovițeană

Publicație
fără scolii la
"Stefan
Gheorghiu"

Joi, 10 iunie 1999 • Anul III • 1999 • Nr. 616 • 8 pagini - 500 lei

6

O VIAȚĂ PRINTRE STRĂINI

Interviu cu preotul-jurist, Olivian Pop de la Centrul de Reeducare Găești

Ieri, s-au împlinit 20 de ani de când părintele Olivian Pop a depus voturile monahale la „Mănăstirea Căldărușani” din cadrul arhiepiscopiei bucureștilor. Astă se întâmplă în ziua de 9 iunie a anului 1979, la slujba vecerniciei din prezvia Rusaliilor. Slujba vecerniciei a fost oficiată de starețul de atunci, al mănăstirii, arhimandritul Irineu Iurașcu, înconjurat de soborul de preoți și diaconi viețuitorii ai mănăstirii, iar la timpul potrivit (după slujba Litiei), fratele Rasofor de atunci, Octavian Pop a fost adus de către nașul său de călugărie protosinghelul Haralambie Murărescu, în fața sfântului altar ca să depună voturile monahale, tunderea în monahism făcându-se de către starețul mai sus-amintit, fratele Octavian

temporane. În continuare, vă prezintăm un interviu luat preotului jurist Olivian Pop, prin intermediul căruia putem să cunoaștem, într-o oarecare măsură pe cel care și-a dedicat viața salvării sufletelor celor tineri.

- *Ce va determina totuși, să vă călugăriți pentru că, în urmă cu 20 de ani, aveați o vîrstă destul de fragedă?*

- Pot să vă spun că, în ceea ce mă privește, spre deosebire de alți frați ai meu întru Hristos, eu nu am mers la mănăstire nici dintr-o decepție, nici având un eșec în dragoste, ci mănat de dorința de a sluji lui Dumnezeu și de a duce o viață cât mai apropiată de preceptele creștine, aşa ajungând să mă și călugăresc.

econom, secretar, contabil, ghid, stareț, am căutat să-i înțeleg pe viețuitorii obștei mănăstirilor pe unde am trecut și să-i ajut să nu treacă și ei prin ce am trecut eu. De fapt, eu întotdeauna am fost un realist și nu un visător.

- *Călugării, de obicei, sunt peripatetici, așa șiam eu.*

- Aveți perfectă dreptate, călugării cam umblă mult, un lucru care nu totdeauna este beneficiu din cauză că acești călugări vin cu ideile lor și pot tulbură liniștea obștii în care vor să se stabilească. și eu am fost pe la câteva mănăstiri, dar spre deosebire de aceștia eu întotdeauna am fost trimis sau cerut de către episcopii

dar și experiența câștigată prin funcțiile deținute, s-a gândit încă de la început să nu îmi ofere un loc în mănăstire, deși îmi doream acest lucru, ci să-mi ofere postul de preot capelan la Centrul de Reeducare Găești unde trebuie construită și o biserică.

- *Există vreo diferență între viața de călugăr pe care o duceți în mănăstire și viața de călugăr care acum trăiește în afara mănăstirii și își desfășoară activitatea într-un loc ca Centrul de Reeducare Găești?*

- Viața de mănăstire, așa cum vă spuneam, își are regulile ei și canoanele ei. Călugărul trebuie să fie mereu sub ascultare. Unul dintre voturile monahale este tăierea voii și ascultarea necondiționată față de episcopul

devenind, după ceremonial, monahul Olivian. Fire sensibilă și cu mare dragoste față de oameni, protosinghelul Olivian Pop are preocupări multiple, atât în domeniul literaturii, cât și al sociologiei integrării tinerilor delincvenți, în societate. Autor al unor volume de poezie și proză în care se îmbină cu măiestrie sentimentul mistic al trăirii întru Dumnezeu, cu cel al asumării suferințelor general umane, Olivian Pop a încercat permanent să transgreseze și să transmită puritatea stării de iubire pentru oameni. De asemenea, el este autorul unei serii de lucrări prin intermediul cărora explică preceptele biblice sau descreză sensurile faptelor apostolilor și personalităților postadamice. Având preocupări multiple, toate legate de semnificătore divine ale destinului uman, Olivian Pop a fost preocupat și de înțelegerea parabolelor creștine. Astfel, tot ceea ce a scris, având ca bază textul biblic, a fost orientat către salvarea, pe cât posibil, a tot ceea ce este dumnezeiesc în sufletul ce provizoriu stă în trupul pieritor. Pe de altă parte, prin lucrările cu caracter sociologic și etic, Olivian Pop a reușit să pătrundă în zonele cele mai ascunse ale psihicului adolescentului, încât, prin modul de abordare, a reușit nu numai o logică, dar și pertinentă înțelegere a factorilor care determină, la un moment dat, deviațiile socio-comportamentale. Prin întreaga sa operă, chiar dacă, pe de o parte, se adresează unui cerc mai specializat în domeniul recuperării și integrării sociale, pe de altă parte, adresându-se unui grup mai extins de cititori, prin recursul la latura sensibilă a intelectului lor, Olivian Pop reușește să creeze aceea stare de umanizare a individului, prin lucrările sale reușind să faciliteze înțelegerea omului față de om. Având o anumită importanță și valoare, scrierile sale ar trebui să fie în fondul de carte al bibliotecilor publice județene deoarece, prin personalitatea sa intelectuală, el este, în realitate, un reper al culturii dâmbovițene con-

- Părinții și familia dumneavoastră au fost de acord să luati o asemenea hotărâre?

- Părinții și întreaga familie, care se compune dintr-un frate, mama, tata, o cunună și 5 nepoți, niciodată nu au fost de acord cu hotărârea luată de mine pentru că ei își doreau, fiind cel mai mic în familie, să le fiu stâlp și rezem de sprijin la bătrânețe. Eu nu am ținut cont de această dorință a lor și totuși am luat drumul mănăstirii. Până la urmă au început și ei să înțeleagă că hotărârea pe care am luat-o mă privește și într-adevăr doresc să trăiesc o viață singur, curăclăne și cu frica lui Dumnezeu.

- Cum vi s-a părut totuși viața de mănăstire după ce ați devenit și călugăr?

Trebue să vă mărturisesc că viața de mănăstire este o viață foarte dură, plină de surprize, nu este ceea ce vedem noi din exterior. Regulile Sfântului Vasile cel Mare după care se ghidază viața monahală la noi, în România, sunt niște reguli foarte precise, deși sunt instituite în veacul al patrulea, ele sunt de actualitate. Spunem că viața este dură. Este dură tocmai prin faptul că cei care formează obștea monahală nu au toti chemare pentru această viață, din această cauză există disensiuni, nemulțumiri și chiar intrigă. Eu am fost unul dintre cei care am parcurs treptele vieții monahale asa cum cere regulamentul acestei vieți și am trecut prin toate aceste neajunsuri, de aceea, în timp, ajungând

Olivian Pop, după depunerea voturilor monahale, 9 iunie 1979

locului pentru a îndeplini diferite ascultări. Așa se face că eu, în anul 1980, mă găseam la „Mănăstirea Sinaia” ca și ghid; în anii 1981-1982, la „Mănăstirea Cocoș”, din județul Tulcea, ca și secretar și contabil, iar din anul 1982 mă găseam la „Mănăstirea Sf. Ilie de la Izvor”, Văsiova, județul Caraș-Severin, ca și duhovnic și superior al acestei mănăstiri, iar în anul 1985 am funcționat ca preot slujitor, apoi ca stareț la Mănăstirea „Izvorul Miron”, județul Timiș. Aici am inițiat și condus din anul 1990 până la plecare, revista „Viața Monahală”.

- Din 1995 ce s-a întâmplat cu Sfintia voastră?

- Dorința mea a fost, încă din anul 1994, să mă retrag la Mănăstirea Demetanie (Mănăstirea Căldărușani) sau într-o altă mănăstire pentru a nu mai avea răspundere și griji prea multe în acest fel să mă rog, să scriu mai mult. Acest lucru a putut fi posibil de-abia în anul 1995 (începând cu 1 decembrie) când am primit binecuvântarea de ieșire, din eparhia Timișoarei, și de primire în arhiepiscopia bucureștilor, la Mănăstirea Demetranie. Din cauza supraaglomerării de la „Mănăstirea Căldărușani” și a lipsei de spațiu am fost nevoie ca după circa o lună de zile să cer binecuvântarea de ieșire din eparhia bucureștilor și, totodată, la cererea mea, am fost primit în arhiepiscopia Târgoviștei. IPS Dr. Vasile Costin cunoscându-mă îndeaproape și știindu-mi puterea de munca,

locului, deci eu am respectat, în primul rând, cele două voturi, dând ascultare hotărârii episcopului. Desigur că pentru mine viața este mult mai grea față de un vietuitor din mănăstire pentru că trăiesc în „lume”, dar, mai mult de atât, că trăiesc într-un mediu cu oameni difficili, condamnați, care într-un fel sau altul trebuie ajutați să intre în normalitate. Pot să vă spun că eu sunt un caz unic în cadrul bisericii ortodoxe, dar cred că prin ceea ce am făcut și fac într-un asemenea loc nu poate fi decât o mulțumire pentru cei care m-au trimis. Referitor la diferența dintre viața de mănăstire și cea de aici eu cred că nu există pentru că și într-un loc și în celălalt slujesc același Dumnezeu și ambele misiuni urmăresc aceleași interese (slujirea semenilor). Spre deosebire de călugărul din mănăstire, călugărul trăitor în lume (cazul meu) este la tot pasul împins spre ispitele vieții și de aceea lupta cu sine este mai grea.

- Ce vă propuneți după 20 de ani de viață monahală și dacă aveți un proiect de viață?

- Parcă nu-mi vine să cred că am împlinit 20 de ani de călugărie și că am ajuns la cei 43 de ani de viață, deși acest pas al meu a fost dorit. Să știți că de multe ori oamenii și viața în genere m-au făcut să mă căiesc de hotărârea luată, dar, totuși Dumnezeu m-a întărit și am trecut peste aceste impasuri și am rămas statoric în hotărârea luată. Nu-mi pare rău că sunt aici, pentru că am construit o biserică, am inițiat o viață spirituală adecvată mediului, am inițiat o revistă intitulată „Lumină și speranță” și alături de cadrele unității am făcut lucruri frumoase și utile pentru cei aflați în suferință. Ca proiect de viitor, nu pot să spun că nu l-am conceput în subconștiul meu, dar înținând cont de voturile monahale mai sus amintite care trebuie să mă însotească până la moarte, eu nu îmi pot dori ceva fără ca episcopul locului să vrea, și totuși îmi doresc să-mi trăiesc viață într-o mănăstire, o viață printre străini.

ILIE BIZOI

Cotidian local de informație și opinie democratică

Realitatea dâmbovițeană

Publicatie
fara scolutii la
Stefan
Gheorghiu

Sâmbătă, 26 iunie 1999 • Anul III • 1999 • Nr. 630 • 8 pagini - 500 lei

DESĂVÂRSIREA OMULUI PRIN CREDINȚĂ

Continuând seria de cărți cu caracter religios, preotul capelan Olivian Pop publică lucrarea „Metode de stăpânire a păcatelor din om”. Structurată în patru capitoare, carte este un îndemn la credință creștină, la înălțare sufletească. În primul capitol sunt prezentate evenimentele cele mai semnificative din viața Sfântului Ioan Casian și efectele benefice pe care acesta le-a avut asupra Răsăritului ortodox și, nu în ultimul rând, asupra Apusului. Capitolul II relevăază lupta spirituală a omului cu sine însuși și tămaduirea celor opt păcate principale care îl ispitesc pe acesta (al lăcomiei, al curviei, al zgârceniei, al mâniei, al tristeții, al descurajării, al slavei deșarte, al trufiei). Capitolul III tratează problema despătimirii și lucrarea sfântului duh în viața creștină. Conștiință de faptul că nu există pentru om dușmani mai înverșunați și mai periculoși decât propriile lui patimi, virtutea purității este un imperativ moral stringent. Virtutea purității nu se oprește numai la trup care și acesta trebuie păstrat ca un vas ales al Duhului Sfânt, ci postulează o puritate a sufletului, căci, spune Mântuitorul: „Fericiti cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu”. Capitolul IV prezintă, scopul final al îndumnezeirii care în fapt reprezintă „Viața în Hristos”. Autorul conchide: „Orice patimă începe printr-o momeală care, de fapt, este prima apariție în conștiință a unei rele. Aceasta trebuie oprită la timp, prin lucrarea vointei, adunându-ne mintea risipită și întărindu-ne în credința lui Hristos și în faptele bune, prin rugăciune, înfrâñare, răbdare, nădejde și nepătimire.”

ILIE BIZOI

Preot capelan OLIVIAN POP
„Metode de stăpânire a păcatelor din om.”
Editura „Tradiție”, București

Cotidian local de informație și opinie democratică

Realitatea dâmbovițeană

Publicație
fără școlii la
„Stefan
Gheorghiu”

Miercuri, 21 iulie 1999 Anul III • 1999 • Nr. 647 | 8 pagini - 500 lei

CALIFICATIVUL UNEI CONDUITE DE VIAȚĂ

Despre activitatea desfășurată de către preotul capelan Olivian Pop de la Centrul de Reeducare Găești, atât pe tărâmul literar, cât și religios, s-a scris și se va mai scrie, cu siguranță.

Însă puțini știu ceea ce înseamnă viața unui preot într-un loc cum este acela al recuperării și ulterior al integrării în societate, a tinerilor. Prin activitatea pastorală misionară a preotului Olivian Pop, s-a reușit ca întregul efectiv de minori, minore, deținuți să înțeleagă că religia ortodoxă este credința cea adăvărată și în acest fel alte culte nu au mai desfășurat activități în unitate, drept care protoiereul Eugeniu Bejan, de la Protoleria Găești, i-a acordat acestuia calificativul „excepțional”, cu prilejul activității de inspecție pe care acesta încearcă să o intreprindă în Centrul de Reeducare Găești, de Sfinții Apostoli Petru și Pavel. Pe parcursul vizitei sale, protoiereul Eugeniu Bejan a consemnat: „Activitatea de asistență și consiliere religioasă s-a desfășurat conform programului săptămânal, dimineața, între orele 7-8 - Utrenia (zilnic) urmată de un cuvânt de învățătură apoi, între orele 8-15, s-au purtat discuții cu minorii, minorele, la sălile de clasă, cabinetul de asistență religioasă, ateliere, sală de mese, baza sportivă, club, carantină, infirmerie. Aceeași serviciu religios se acordă și deținuților majori și cadrelor unității. În fiecare duminică și sărbătoare, între orele 8-11, se oficiază Utrenia și Sfânta Liturghie după care se rostește predica zilei și apoi se ține o conferință, cu temă planificată. S-au verificat și vizat caietele cu conferințele săptămânaile pe anii 1996-1999, caietele cu temele de consiliere religioasă pe anii 1996-1999, ordinele primite de la forul superior, respectarea lor și rapoartele de activitate pe perioada sus menționată. În urma celor verificate, am constatat că preotul capelan Olivian Pop a pus un accent deosebit pe latura duhovnicească a muncii de influențare pozitivă a întregului efectiv de minori, realizând un echilibru și o trezire la realitate. Este de apreciat gestul acestuia în opera de caritate, prin donații făcute la capelă și cabinetului de asistență religioasă”, conchidea protoiereul Eugeniu Bejan.

ILIE BIZOI

2

Cotidian local de informație și opinie democratică

Realitatea dâmboviteană

Publicație
fără scăldă la
„Stefan
Gheorghiu”

Martă, 3 august 1999

Anul III • 1999 • Nr. 656

8 pagini - 500 lei

6

VISUL SINGURĂTĂȚII DE SINE

Sunt rare poetii, în acest sfârșit de secol, care să renunțe la defularea eului prin filtrul egocentrismului, justificat liric doar în planul casual al salvării conștiinței de sine, în fața pericolului contopirii uniformizante ce-l poate transforma în rezonanțe ale momentului festivist. Olivian Pop este un creator în sensibilitatea căruia s-au contopit, în mod măiestrit, influențele de factură clasică și romantică. Pentru el, logosul își păstrează valențele purificatoare, intermediind ascensiunea spiritului

mod manifest renunțarea la metafora creațoare de atmosferă, Olivian Pop dezvăluie, fără nici un recurs la subterfugii, intenționalitatea care animă propria sa spiritualitate ce transgresează artisticul, prin această stare reușind să se ridice deasupra a tot ceea ce ține de epidermic și teluric:

„Privind să iei aminte
cât ochii tăi cuprind
la vraja de cuvinte
cu care te aprind”.

Având acea sensibilitate tipic romantică, Olivian Pop nu poate

romantică, poetul exprimă, prin recursul la profunzimea semantică a logosului, ineluctabilă empatie cu natura, în tot ce are ea mai pur, mai perfect și mai carismatic, sugestie a sfînteniei care implică jertfa de sine pentru salvarea unei umanități, încă atrăsă de distructiva strălucire a repetării destinului îngerilor căzuți în păcat:

„Parfumuri de răsină
în limpezimi de rouă
durerile-mi alină
jerfindu-mi visul vouă”.

Această sacrificare a sinelui,

lizat, la nivelul unei întregi game de manifestări esențiale, reprezentă posibilitatea de a se autorecupera etic, chiar dacă nu se poate elibera în totalitate de o anumită repetabilă tristețe ce sugerează în intensitatea ei asumarea primordialului regret de încălcare a divinei porunci finalizată cu alungarea din rai. Totodată, poetul își asumă criza existențială pe care o defulează prin intermediul versurilor. El devine un solitar, luptându-se cu hâurile vidului cotidian, dorind o eliberare de sub repetabila

propria sa persoană, dimensiunea efemeră a destinului său, raportat la tot ceea ce este teluric în ființa sa, cu acea ispită a spiritului de a învinge barierile temporale, într-un amețitor pariu cu sansa eternității. Olivian Pop nu este preocupat de generalizarea destinului oamenilor. Experiența îl determină să se dăruiască lor, dar nu poate trişa cu propria sa conștiință, recunoscând, cel puțin față de sine, o diminuare a euforiei în acea speranță a salvării celor din jur, prin exemplu personal. El, creatorul,

Realitatea dâmbovițeană

Publicație
fără școală la
„Ștefan
Gheorghiu”

Marți, 3 august 1999

Anul III • 1999 • Nr. 656

8 pagini - 500 lei

uman către o căt mai apropiată înțelegere a ceea ce, primordial, edenic, Dumnezeu a lăsat în trupul omului. Într-o tonalitate oratorică, cu inflexiuni ce sugerează valențele biblice, dintr-o foarte mare dorință de a repeta, în limita puterilor sale de ființă muritoare, o parte din sacralitatea faptelor lui Iisus, căci Olivian Pop își trăiește existența, în această lume a aparențelor, pentru unicul scop de a însufla semenilor săi dimensiunea milostivitoare a vieții, poetul se adresează unui posibil interlocutor, punând accentul pe valoarea cuvântului. Astfel, preferând în

eluda natura pe care o reduce la primordialitatea cosmică, fapt care îl facilitează trecerea către sugerarea propriei sale condiții umane, puternic intelectualizată, sinteză a dualismului, oarecum dramatic, ce-l împinge într-o permanentă, sfâșietoare antinomie, expresie a spiritului său ce aspiră către sublim prin eferentele-i simțuri concretizate relațional cu trupu-i trecător, veșnic supus naturii care, aparent, îl oferă provizoria stare de învingător. Sub acest aspect, Olivian Pop se referă la „negurănluminată” ce se ascunde în el. Desigur, în aceeași tonalitate

această renunțare la propria sa izbăvire, poetul o acceptă în speranță că, cel puțin într-o primă etapă, logosul, purificat de străluciri retorice, mult prea pământești, își va putea desăvârși menirea fără să mai fie nevoie de grandilocvența gesturilor pilductoare:

„Pentru o lume nouă.
Adevărat zic vouă!”.

În afară de propensiunea sa, înăscută, pentru a face bine celor din jurul său, Olivian Pop recurge la poezie într-o dublă intenționalitate care-i animă spiritul și sufletul. Pentru el, trăirea lirică a lumii privită intelectua-

povară a unei vieți care se desfășoară imuabil între cele două repere limitative: al nașterii și al morții. Se poate vorbi și de un imobilism, corespunzând, de această dată, omului, nu creatorului:

„Un gol imens în mine se strecoară,

Sperante cad răpuse, ca frunzele de vară,

Betii de gânduri, vise lipsite de culoare

În armonii nocturne din nou mă împresoară”.

Abordat prin prisma umanului, în starea sa cea mai pură, poetul reușește să îmbine, în

recurge la atitudinea romantică a înstăinării de lumea înconjuratoră, a înclinării către nocturn, singura modalitate de trăire într-o superioară universalitate a sacrelor armonii, divinatorii, ce-i permit afinități elective cu dimensiunea abstractă a cosmicității în estetice trăiri:

„Sunt numai eu cu-a mea singurătate

Prin care geana de lumină greu străbate,

Și dacă-n mine arde, viu focul disperării

Eu încă-astept. Ce-astept în mreaja însurării?“.

MIRCEA COTĂRȚĂ

Cotidian local de informație și opinie democratică

Realitatea dâmbovițeană

Publicație
fără școlii la
„Stefan
Gheorghiu”

Miercuri, 4 august 1999 | Anul III • 1999 • Nr. 657 | 8 pagini - 500 lei

LUMEA DIN OGINDA SUFILETULUI

Poet de factură mistică, folosește întreaga romanțică a celui care încearcă să dea un sens existenței personale, pe care deja îl știe, ci să ofere o parte din dumnezeirea sufletului său, fără să ceară răsplată. De asemenea, poetul își exterieorizează disperarea, nemărturisind direct amărăciunea de a trăi într-o lume mult preasupusă întunericului pentru a primi ofranda altruismului. Este o lume în care, pentru cei mulți, Iisus nu mai este altceva decât o simplă reprezentare iconografică, recursul la pilditoarele sale fapte nefiind altceva decât manifestarea ipocrită a învinsului care dorește să scape,

nu este total, fiind marcat de speranța așteptării și de melancolia transformată în lacrimi pentru decădereea unei lumi concrete, exterioare poetului, o lume care nu a reușit să-l pângărească. Această zbatere continuă îl face să realizeze tragicul condiției sale umane, determinându-l să adopte extrovertirea în formele sale violente cu sine, ajungând până la flagelarea spiritului:

„Singurătate,
Lumină. Muzică.
Eu singur.
Departă de lume,
Undeva,
În spatele meu,
O vioară își lasă corzile
atînse

este înconjurator, prin aceasta, reușind o scufundare în catarsisul provocat prin creativitate. Spre deosebire de contemporanii săi, Olivian Pop vorbește despre sine, despre veșnică sa încercare de a se dărui până la uitarea de sine. Uneori, el transpună intenționalitatea sa altruistă, prin intermediul poeziei de atmosferă, cu sugestii gotice: „E miez de noapte ...

„... Si mă scufund parcă-n noroi,

„Sărut umbra norilor mari și goi

„Dar plini de șoapte”.

Olivian Pop conștientizează experiența trecută a umanității, percepând-o într-o stare nocturnă de transă. El

Realitatea dâmbovițeană

Publicație
fără scoliți la
„Stefan
Gheorghiu”

Miercuri, 4 august 1999 | Anul III • 1999 • Nr. 657 | 8 pagini - 500 lei

folosindu-se de o posibilă stare de milă a învingătorului, în realitate, și unul și celălalt fiind la fel:

„Minute și secunde alene se perindă,

Tăcut mă adâncesc în lumea din oglindă

și ochii mei aprind iluzii-n noi altare

Când lacrimi se prelung tăcute-n aşteptare”.

La Olivian Pop avem această deziluzie a iubirii față de semenul său, neîmpărtășită, care-l condamnă la o inexorabilă afundare în tristețe. Cu toate acestea, Olivian Pop nu devine imprecativ, nu încearcă să folosească ironia acidă. El se mulțumește să constată această imposibilitate de primire a milosteniei, de comunună pentru obținerea acelei eliberări de tot ceea ce este rău în om. Astfel, poetul, fără să încerce oferirea spectacolului rănilor sufletului său, se retrage într-o lume spre care trecerea este facilitată prin intermediul oglinzii, reflectare a propriului său suflet, secret univers al trăirilor personale. Refugiu

să valseze
Melodia funebră”.

Atmosfera lugubră este o prelungire în exterior a chinului de a nu putea transmite beatitudinea trăirii. Disperat, poetul caută dezagregarea în neființă, printr-o indirectă reconstituire a sacrificiului mistic:

„Ochii mei încețoșați
caută sicriul,
Trupul meu
caută pământul

Vreau să mă înalt
dar nu pot”.

Ceea ce oferă poetul este constatarea acestei imposibile reîntoarceri la starea electivă. Este și mărturia indirectă a imposibilei salvării a celor din jur, conștientizată și prin păcatul concret de a fi totuși om:

„Mai poate fi salvat
un om?
Îl mai puteți, oare numi
om?

Sau... Suferință.
Lacrimi. Coșmar. Neant”.

Înșiruirea cuvintelor conferă poeziei un dramatism prin care Olivian Pop se detașează de tot ceea ce-i

percepe timpul în toată amplitudinea sa istorică, devenind, prin propria sa voință, un suport material ce adăpostește spiritul apt de a sintetiza trecutul: „Rar, orologiu bate...”

Sunt singur, am sufletul cuprins

De amintirea lui ... și trupu-ncins ...

E iarăși noapte ...”.

Inexorabilă scurgere conferă o dimensiune materială singurătății, devenită o capacitate din care nu există decât posibilitatea ieșirii prin sine. Astfel, se ajunge la o detașare, o dedublare, o alunecare din acel sine ce a constituit cândva un imbold de abordare a vieții cu unicul scop de a fi umanizată. Există, la Olivian Pop, o recunoaștere a dificultății depășirii limitelor ce constrâng poetul să nu uite că este om. Amăraciunea se transformă în scepticism și chiar în trăiri duse la extrem. Poetul constată imuabilitatea concretului:

„Plouă cu aceeași ploaie,
bate cu același vânt”.

MIRCEA COTĂRTĂ

Realitatea dâmboviteană

Cotidian local de informație și opinie democratică • Marți, 19 octombrie 1999 • Anul III • Nr. 711 • 8 pagini • 500 lei

Cuvânt și suflet

A apărut *Buletinul capelei ortodoxe române Sfântul Ioan Gură-de-Aur*, al Centrului de Reeducare Găești, ce cuprinde luniile septembrie-octombrie. Sugestiv intitulat „Cuvânt și suflet”, acesta apare din initiativa și cu purtarea de grija a preotului-capelan Olivian Pop, sprijinit de minorii inter-

CUVANT SI SUFLET

BULETINUL CAPELII ORTODOXENE ROMÂNE
SPÂNTU JOAN GURA DE AUR - A CENTURIEI DE REEDUCARE GĂEȘTI

ANUL. 1. 1988 - 6. PUBLIKACIJA - 1000. - RAZDARJIVA

GREUȚILE VIETII ÎN LUMINA CREDINȚEI

Conselho de professores encarregado da elaboração, integração e validação das normas de ensino e aprendizagem, as quais devem ser divulgadas posteriormente à publicação.

Requiem aeternam dona eis Domine,
vello et in quietem eternam misericordiam tuam.
Amen. In via crucis credimus et in vita nostra
reconciliari viximus secundum predicationem
predicantis teum Christi Iesu Crucifixus. Amen.

lărgită într-o
înălțime de
metri și
împrejmuită
de un
canal.

*...etiam autoritas non impedit ut parte
governante. Dragosatu dominantezat etiam
cum ea a generali ut legesque vixit, cum ea
vixit, cum ea vixit. Cum tamen dominante
etiam, cum ea vixit, cum ea facilius pote-
rit.*

„...învețe, iată sunte, numai creștini în vegetare!...
Gruiajile și astenările ne mai sunt de ficio-

Yalai sei corces que vuelan sin alas en la infinidad.

cazul cu care am urmărit înțelegerile și amintirile pe care îi aveam să se întâlnească El și Asiel. El îi chemări prin glosă președintă Săi, vrea să-și deschidă prin Bălgăroalele Săi spiritualitatea, să amintescă ca o astfelă vizitare, să măsură prin glosă tonul și mormântul. De acasă nu vine într-o astfelă răzăboiu să împărtășească înțelegerile sale și împărtășească înțelegerile lui Mihai Dărușoraru, gestul să-l aducă în lăcașul vieții, să folosească și de lucru subînțeleptul ei, ca secunda și a treia pe calea de la colțul pieței.

nați și deținuții centrului, proți din zonele învecinate," precum și alți colaboratori. Acest periodic se adresează, în primul rând, celor aflați în suferință și care, în biserică, au găsit vindecare sufletească și puterea de a depăși perioada de detenție. Aflat permanent în preajma acestor oropsită ai soartei, preotul Olivian Pop încearcă, prin activitatea sa misionară, să le călăuzească pașii în viață, ca, după ce părăsesc acest centru, să reusească să se integreze în societate. Tot acest buletin mai contine și traduceri pe teme religioase, din limba sârbă, precum și însemnări ale unor medici credincioși, care cred în cuvântul lui Dumnezeu, despre viața Mântuitorului și despre Biblie.

ILIE BIZOI

PUBLISHING HOUSE, MAISON D'EDITIONS

EDITURA TRADITIE

S.C. "TRADITIE, FAMILIE, PROPRIETATE", S.R.L.

CONT IN B.I.R., S.M.B., NR. 251110004101004398211 (LEI)

251113004101004398211 (IN DEVIZE)

ISSN 1224 - 0699

ROMANIA, BUCURESTI, SECT. 3,

VORONET Nr.7, bl.D 5, sc.A, ap.14

telefax: (01) 323 1903, CP 74 122

e-mail: nmaria@pcnet.pcnet.ro

Buletin săptămânal de politică religioasă
Anul VIII, nr. 337 din 5 noiembrie 1999

VIATA CULTELOR

12. "SFÂNTUL IOAN CASIAN DESPRE STĂPÂNIREA PORNIRILOR PĂCĂTOASE DIN OM"

În editura bucureșteană **Tradiție** a apărut, la sfârșitul lunii octombrie '99, cartea cu titlul de mai sus, semnată de Pr. Olivian Pop, capelan la Centrul de reeducare a minorilor de la Găești, jud. Dâmbovița.

Tipărită cu binecuvântarea I.P.S. Vasile Costin, Arhiepiscopul Târgoviștei (1938-1999), și prefațată de Arhidiacon prof. dr. Ioan Floca, de la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Sibiu, cartea rezumă și comentează lucrările Sfântului Ioan Casian (- 360, Dacia Pontică - 439 Massalia, actuala Marsilia - Franța), "Despre aşezările mănăstirilor de obște și despre tămăduirea celor opt păcate capitale" (420), în 12 cărți, și *Collationes*, sau Convorbirile cu Părinții pustiei (- 420-429), în 24 de cărți, amândouă scrise în latină.

Ioan Casian a fost hirotonit diacon la Constantinopol de Arhiepiscopul Ioan (rămas în istoria creștinismului sub numele Sf. Ioan Hrisostom - Gură de Aur). Prin anul 415, când era deja preot, s-a statornicit la Massalia, unde a întemeiat două mănăstiri, una de călugări, închinată Sfântului Victor, alta de călugărițe. Este considerat a fi fost cel dintâi care a organizat monahismul în Apus, după regulile vieții monahale din Răsărit, și totodată un mare apologet al credinței apostolice și profund cunoșător al dogmelor creștine. Ideea de bază pe care o enunță Sf. Ioan Casian este că Dumnezeu vine cu ajutorul Său total acolo unde vede o scânteie de bunăvoie în parlea omului, o manifestare concretă în virtute a liberului arbitru, scrie autorul.

- Sf. Ioan Casian este prăznuit la 29 februarie în anii bisecți, la 28 februarie în ceilalți ani.

JURNALUL® de DÂMBOVIȚA

100%
LOCAL

COTIDIAN JUDEȚEAN

Nr. 713

SERIE NOUĂ ANUL V

Sâmbătă, 1 august 1998

LEI 800 - 12 pagini

DIRECTOR: TEODOR VASILIU - REDACTOR ȘEF: ALINA MAVRODIN

Cartea religioasă

OLIVIAN POP - „TRĂIREA PREOTEASCĂ”

Protosinghelul Olivian Pop, de la Centrul de Reeducare Găești, publică la Editura „Ando-Tours”, din Timișoara, volumul „Trăirea preotească”. În primul capitol, „Sfaturi pentru viitori preoți”, autorul face o mărturisire de suflet. „Preotul trebuie să fie simbolul dreptății și al neclintirii, trebuie să fie stâncă de granit în fața tuturor patimilor omenești”. În „Cuvânt înainte”, protopop Doru Milostean scrie, printre altele: „... toți cei ce vor căsi această carte, credincioși și, în special, teologi și preoți pot găsi, cu siguranță, în capitolele prezentate de părintele Olivian, modelul adevăratelui slujirii preotești din care se pot hrăni, iar prin pildă vor putea realiza lucruri frumoase pe întărâm pastoral misionar, spre mărireia lui Dumnezeu, binele Bisericii și al credincioșilor noștri”. Volumul este împărțit în 6 capitoile bine structurate: Preotul după chemarea și asemănarea Sfintilor Apostoli; Preotul colaborator al lui Dumnezeu; Programul de lucru al preotului; Rugăciunea și serviciul divin, ocupării de bază ale preotului; Cultivarea iubirii față de Dumnezeu în sufletul preotului și Examinarea conștiinței la preot, prin mărturisirea păcatelor.

Clonia SURDU

5

România

FONDAT ÎN ANUL 1877 • Serie nouă - nr. 2538 • SÂMBĂTĂ, 1 AUGUST 1998 • 20 + 4 pagini - 1300 lei • Tipărit în două ediții

10

CENTRUL DE REEDUCARE GĂEȘTI

Părintele Pop a ridicat din economiile sale o Biserică

Preotul capelan Octavian Pop și-a donat economiile sale (3 milioane lei) chiar a doua zi de la sosirea la C. R. Găești. Ceilalți funcționari ai centrului au depus și ei restul de bani și, în trei săptămâni, au ridicat o Biserică. Un profesor de la Târgoviște, Horia Cernău, a coordonat delinții și minorii care au pictat Biserica. Părintele Pop le este tinerilor și mamă, și tată. El ajunge mai întâi să le fie prieten, apoi confident. El îi învăță ce este binele și ce este răul și cum să ajungă pe drumul cel bun. Nu reușește de fiecare dată, dar este perseverent. Nici unul din cei care trec pe la Găești nu pleacă fără să sărute mâna părintelui Pop și a profesoa-

rei Vitoria Martinescu, psihoso-sociologul școlii. Pentru cei mai mulți, aceștia sunt cei mai apropiati oameni din viața lor.

Marina Dohi

Foto: Daniel Mihăilescu

Preotul Octavian Pop, un tată al delincvenților minori

Cotidian local de informație și opinie democratică

Realitatea dâmbovițeană

Publicație
fără scolă la
Stefan
Gheorghiu

Sâmbătă, 1 august 1998

Anul II 1998 Nr. 371

12 pagini - 500 lei

3

LUMINA ÎN LABIRINT

Olivian Pop rămâne inconfundabilul poet al căutării de sine prin abisurile sufletului, pornind de la contemplarea existențială a omului, atât în ipostaza de creat, cât și de creator. Acest tip de lirică implică un permanent dialog despre dimensiunile esentiale ale vieții, filtrată prin trăirile personale. Sufrența și bucuria determină pe poet să accepte condiția de ființă perisabilă, dar, pe de altă parte, Olivian Pop se află în ipostaza răzvrătirii, o atitudine prometeică lipsită, totuși, de latura practică a facilitării accesului către modificarea materială a condițiilor umane. Poetul urmărește doar transfigurarea sufletească a omului prin accesul, intermediat de poezie, la propria sa sensibilitate cu ajutorul căreia speră realizarea unei deschideri către înțelegerea și permanentizarea inelabilului din ceea ce poate fi esența umanizării. (M.A.)

PATIMA

Viața e un fulger
Moartea e o rană
Floarea e simbolul
Vieții pe pământ

să se întrepătrundă,
cu albastru,
dar nu e vânt,
e un colorit, de umbre...

OAMENI

Oameni...
De ce aşa de mulți oameni ?
Pentru a trăi ?
Dar mor.
Pietrele..
Ele nu au viață.
Nu mor.
Deci a trăi înseamnă a muri ?
Voi trăi, voi muri și voi ști.
Și mai întâi de toate:
Să nu uita.
Că suntem, totuși, oameni

Deodată, tot ce sunt eu,
începe să plutească...

Plutește trupul, acum descompus,
Căci alungirea l-a frânt,
Plutește gândul, dar și el împărțit,
Plutește chiar simtirea mea...

Zburătorul este acum nu unul,
Ci mai mulți.
Eu însă îl simt pe toți.
Simt cum fiecare a plecat
Spre cerul cel mai înalt,
Dar eu mă simt tot unul...

Eu sunt acela,
Dar nu mai tulbur calmul
Acestui infinit albastru
Cu zborul meu,
Căci eu sunt zborul.

În adâncul tainic se înalță ruga
Farmecului dulce ce e pe pământ
Cerul lăcrinează suferă lumina
Toată omenirea e sub jurământ

Sânge, patimă și moarte
Glas, durere și mormânt
Liniștea acum împarte
Fericitul Tău cuvânt

Patimă durere sacră
Cer visare și adânc
Toate prin lumini să treacă
Dinspre Spirit spre Duh Sfânt !

STÂLP AL AMINTIRII

Lasă-mă lumină să te prind în cupă
Si să merg cu tine lângă tâmpla mea
Ca ţârmul iubirii să nu se mai rupă
Lasă-mă lumină sub ramul de stea

Fă din mine paznic la poarta iubirii
Pune-mi lângă frunte strălucirea ta
Lasă-mă să fiu stâlp al amintirii
Nu te strânge-n târnă nu te frâmântă

COLORIT

Văd câmpul,
văd cerul,
mă văd pe mine
acolo unde verdele
încearcă

ÎN ZBOR

Eu sunt acela.
Eu sunt acel zburător,
Ce taie cerul cu zbaterea aripilor lui.
Eu tulbur calmul acestui infinit albastru;
Eu și zborul meu spre înalt.

Mă văd altii,
Mă simt și eu,
Mă simt plutind
Și aş dori să mă înalt.

Bat din aripi,
Pentru a-mi opri plutirea.
Și încep să mă înalt
Dar fiecare bătaie a aripilor,
Mă alungește.

Ciudat !
Zborul îmi este mai ușor,
Dar alungirea mă doare.
E o durere plăcută,
Căci simt fiecare parte,
A trupului meu !

Lung, tot mai lung,
Devine corpul meu,
Iar eu mă simt vinovat,
Căci aşa voi accepta mai mult albastru.

Sunt mulțumit însă,
Căci aşa cuprind cu zborul meu
Mai mult cer.

OLIVIAN POP

DÂMBOVIȚA

Cotidian independent

■ Fondat: 1879 ■ Serie nouă ■ Nr. 1715 ■ Luni, 3 august 1998 ■ 8 pagini - 700 lei (la abonaj - 305 lei) ■

"Conservarea, restaurarea și întreținerea bisericii monument istoric"

Protosinghel Octavian Pop, de la Centrul de Reeducare Găești, publică la Editura "Andu-Tours" din Timișoara o carte așteptată de specialiști și nu numai: „Conservarea, restaurarea și întreținerea bisericii monument istoric“.

În Prefață, prof. dr. Alexandru Jir, spune, printre altele: „În cartea de față, autorul vrea să surprindă cât mai bine: necesitatea, istoricul și actualitatea conceptului de ocrotire, conservare și restaurare a patrimoniului cultural național și a bisericii monument istoric și de artă, în special“.

Structurată în 5 capitol - Explicarea termenilor folosiți în lucrare și scurte învățături despre Biserică; Biserică monument istoric, element al patrimoniului cultural-național; Evoluția conceptului și principiile de întreținere, conservare și restaurare a Bisericii - monument istoric, în țara noastră; Legiferarea activității de ocrotire a Bisericii - monument în țara noastră și Acte necesare pentru restaurarea unei biserici declarată monument istoric și de artă -, are un bogat sumar bibliografic.

O carte așteptată... Mai ales că și în județul Dâmbovița multe monumente istorice și de artă sunt supuse degradării.

Mihail I. VLAD

Cotidian local de informație și opinie democratică

Realitatea dâmbovițeană

Publicație
fără școliți la
„Ștefan
Gheorghiu”

Vineri, 7 august 1998

Anul II - 1998 Nr. 376

12 pagini - 500 lei

MODERNITATEA MITULUI FAUSTIC

Interviu cu scriitorul Olivian Pop

Răp: Evul Mediu introduce în literatura universală noi teme fundamentale care vor deveni mituri. Unul dintre acestea stă sub semnul Infernului dar și al creativității, putând fi considerat o variantă a celui prometeic, din Antichitate. Ce reprezintă mitul faustic în viziunea dumneavoastră?

O.P.: Această temă fundamentală a culturii germane este regăsită în operele lui NIETZSCHE, WAGNER, GOETHE... THOMAS MANN, preluată și prelucrată și de alți scriitori și dramaturgi din literatura universală. Simbol de esență filosofică, politică și estetică, Faust ilustrează aspirația omului de a-și depăși condiția prin efortul rațiunii ca și năzuințele spiritului de a învinge granițele vremii prin cercetare și cunoastere. În setea sa de perfecționare, eroul faustian face un pact cu forțele demonice, el cedând în cele din urmă insistențelor lui Lucifer, care îi vinde clientului său, în schimbul sufletului o perioadă de viață genială, diabolică, o existență extravaganta care nu este decât starea normală a artiștilor abnormali, pendulara permanentă între inspirație și depresie, între răceala de gheăță și incandescentă mistuitoare.

Satana își schimbă mereu înfățișarea emanând însă constant aceeași glacialitate, larna ostilă oricărui principiu vital, gheturile veșnice incompatibile cu existența oricărui sentiment fiind împărtășă sa, în mod firesc vrea să devină o ființă rece. Genialitatea în schimbul emoțiilor, genialitatea „pură” expurgată de umanism este ultimul cuvânt al demonului, provocând astfel suprimarea tuturor celor care; într-un fel sau altul, aduc o rază de lumină în viața

eroului faustian pentru că va submina dinăuntru însăși creația acestuia.

Finalul acțiunii acestei teme evidențiază ideia că omul, ca forță creatoare și dătătoare de viață, se poate realiza numai dacă satisfacă cerințele colectivității, fie chiar sacrificând pentru aceasta unele plăceri și libertăți personale. De-a lungul a patru secole de la prima versiune populară, editată în 1587, de librarul SPIESS, din Frankfurt pe Main sub titlul „Povestea lui D.Johann Faust”, legendarul personaj a suscitat diverse interpretări. Melanchton, contemporanul personajului istoric în prelungirea căruia s-a constituit mitul fantastic, punând accentul mai mult pe efectele păcatului, vede în Faust doar o bestie și cauza tuturor relelor.

Christopher Marlowe, dramaturgul englez, dă legendei viață ca narativă a damnării, reprezentând în piesa sa, „istoria tragică a doctorului Faust” (1594-1605) pe Faust ca reflex al unei luni devorate de sete cunoașterii.

Iluministul german G. Egh. Lessing prezintă mitul nu ca pe o narativă a damnării ci a măntuirii, iar William Mountfort relevă în aceeași spirit elementele burlești ale acestuia.

După punctul culminant al carierei literare, reprezentat de poemul dramatic goethean, mitul

fantastic a cunoscut numeroase adaptări și transformări. Nu lipsesc nici transpuneri în muzică-apartenând lui Wagner, Schumann, Litz, Berlioz sau reprezentări picturale și transpunerile pe ecran.

Pentru a atesta uimitoarea carieră a mitului faustic sunt concludente cele 14000 de titluri citate de Hans Henning, în biografia sa consacrată acestei teme.

Răp: După cum se știe, mitul faustic, ținând de spațiul religios occidental, nu a fost așa de prezent în literaturile est-europene, cu excepția Poloniei. Europa de răsărit a cultivat o altă dimensiune mistică. Cum s-a manifestat elementul religios în literatura română în perioada 1960 - 1989?

O.P.: În 1960 mai trăia încă Vasile Voiculescu, a cărui lirică din perioada interbelică se distinge prin puternice accente religioase generate de convingerea că există Dumnezeu. Temele religioase sunt de preferință Nașterea, venirea Magilor, moartea Mântuitorului, el înrudindu-se cu Tudor Arghezi (care în Psalmi cântă manifestarea concretă a existenței divinității), Lucian Blaga, Ion Pillat, A. Maniu, cu pictorii de icoane pe sticlă prin atracția pentru naiv. În anii de dictatură au apărut reviste ale creștinilor, susținute unei cenzuri dras-

tice. Circulau clandestin culegeri de poezii creștine, prin râvna și curajul unora ca Ioan Maier. S-a scris mult, s-a scris literatură de sertar care acum, încetul cu încetul, este încredințată tiparului. În 1994 apare antologia „Poezile creștinilor romani”, cu un cuvânt înainte de regretatul scriitor Mircea Ciobanu. În ea sunt cuprinși Traian Dorz, cel care „a renunțat să-și perfectioneze talentul, în direcția slujirii propriei personalități artistice, pentru a lăsa calea slujirii celuilalt eu, care se alcătuiește în clipa când ființa acceptă să-și asume rolul de parte în întregul care este biserică lui Hristos”, C.Ioanid, cel care poate, într-o mai mare măsură decât Traian Dorz, reprezintă un caz strălucit de renunțare la sine. Parte din poezile creștine au fost scrise în temniță. Este cazul lui Nicolae Moldovanu, care, prin versurile sale, a pus la îndemâna fratelui de credință un instrument de laudă lui Dumnezeu. Îl amintim și pe poetul Teodor Codreanu, timișorean, ale cărui manuscrise s-au rătăcit în drum spre o tipografie occidentală. În anii '80 poetului Ștefan Doncea i s-a interzis publicarea versurilor de inspirație divină, după Revoluție el apărând cu două cărți dintre care una este „Tainele luminii”, închinată Domnului. Printre cei pe care-i omagiem pentru puterea lor de credință și pentru marele preț pe care l-au acordat poeziei în „adunarea celor sfiniți” se numără și Valeriu Anania, de fapt IPS Mitropolitul Clujului Bartolomeu, poetul Ioan Alexandru, poetul și preotul Horia Târu și exemplile ar putea continua.

Cotidian local de informație și opinie democratică

Realitatea dâmbovițeană

Publicație
fără scolii la
„Stefan
Gheorghiu”

Martă, 11 august 1998

Anul II 1998 Nr. 379

12 pagini - 500 lei

MISIUNEA PREOTULUI CAPELAN ÎN UNITATEA PENITENCIAR

De curând, a ieșit de sub lumina tiparului o nouă carte a preotului - jurist Olivian Pop, „Misiunea preotului capelan în unitatea penitenciar”, ediția a doua revizuită și adăugită, editată de „Ando-Tours” Timișoara.

Cartea este structurată pe șapte capitole dintre care patru sunt de referință: 1. „Misiunea preotului capelan în unitatea penitenciar” (are 8 subcapitole); 2. „Teme - orientative pentru consilierea religioasă în unitatea penitenciar” (are 50 subiecte din istoria creștinismului, morala creștină și învățătura de credință creștină - ortodoxă); 3. „Chestionare privind cunoașterea preceptelor moral-religioase” (numără 12 subiecte de teologie a către zece întrebări fiecare); 4. „Conferință de educație religioasă

pentru deținuții unităților penitenciar”. Celelalte 3 capitole prezintă: a. „Traducerea românească a numelor întâlnite în Sfânta Scriptură”; b. „Protocolul încheiat între Patriarhia Română și Ministerul Justiției privind desfășurarea asistenței religioase în sistemul penitenciar românesc”; c. Curriculum vitae și activitatea publicistică a autorului, lucrări în perioada 1995-1998. Cartea preotului capelan Olivian Pop, de la Centrul de Reeducare Găești, se poate spune și pe drept cuvânt că este o carte în premieră și unică, în felul său care cu siguranță va îmbogăți literatura de specialitate, din sistemul penitenciar românesc și se va bucura de un larg interes din partea celor ce slujesc acest sistem.

ILIE BIZO

2

Cotidian local de informație și opinie democratică

Realitatea dâmbovițeană

Publicație
fără scolii la
„Stefan
Gheorghiu”

Martă, 18 august 1998 Anul II 1998 Nr. 384 12 pagini - 500 lei

Consideratii ale părintelui Olivian Pop despre

MANIFESTAREA ELEMENTULUI RELIGIOS ÎN PICTURĂ

Rep: Domnule Olivian Pop, puteți să ne spuneți dacă subiectele cu caracter religios au fost ordonate și în capodoperele marilor pictori și mă refer la Grigorescu, Luchian și Aman?

O.P. - Despre Grigorescu care a fost cel mai mare pictor, vă pot spune că a pictat de timpuriu icoane, pentru bisericiile din Băicoi (1853) și Căldărușani (1854-1856) și picturi murale pentru biserică Zamfira (1851) Agapia (1858-1861), luând modele din anturajul imediat. Pictura bisericii mănăstirii Agapia, realizată la 20-23 ani cu mult hăr și îndemânare. Urmând lecția impresionismului la școala de la Barbizon, marele aport al lui Grigorescu este în domeniul peisajului, dar a creat și o adevărată monografie a satului. Referitor la Theodor Aman, pot spune că a fost reprezentantul picturii academice fiind mai mult interesat de pictura istorică. Mitologia, alegoriile, subiectele religioase nu au avut pentru el nici o atracție, înlocuindu-le cu subiecte luate din istoria patriei (cea din urmă noapte a lui Mihai Viteazul, Bătălia de la Olteneț, Unirea Principatelor, Vlad Țepeș și solii turci etc). De relevat faptul că a fost primul director al Școlii Naționale de Arte frumoase. Același lucru se poate spune și despre Luchian care, influențat de Grigorescu, a fost interesat de lumea dramatică a satelor și a periferiei orașelor, și nu de pictura religioasă. A fost pictorul florilor (anemone, trandafiri, maci, garoafe etc.) Contemporanii cu cei trei mari pictori amintiți, chiar dacă nu de importanță lor, Mihail Ștefănescu este autorul unor compozitii pe teme biblice (Adam și Eva găsind pe Abel mort), Mitologice (Orfeu în infern) și George Demetrescu Mirea, autor al unor pânze cu subiect religios.

ILIE BIZOI

5

Anul IX • Nr. 8-9 (104-105)
august-septembrie • 1999

Octavian Pop

OMENEŞTILE SUFERINTE

O incitantă carte de poezii (în fapt o reeditare, în ediție bilingvă, română și engleză – traducător Ana Zlăbuț) publică poetul de sorginte ardeleană cu numele înscriș pe frontispiciul titlului.

Așa cum real reiese din titlu, poetul reușește artistic performanța de asumare lirică a suferinței. „Eu nu vreau să mă las paralizat de suferință, ci o plantez în drumul meu spre biruință”. Versurile citate nu constituie un simplu enunț, ele înceheie, în tradiția autentică a poeziei, o imagine poetică durabilă. Următoarea poezie dă iarăși probă de autenticitate artistică: „Eu sufăr, să distrug declinul lumii (...). Cartea este în fapt o succesiune de texte poetice, un psalm fragmentat în mai multe piese fără titlu, operă a unui poet care, în viața de toate zilele, este un slujitor devotat și credincios al Divinității.

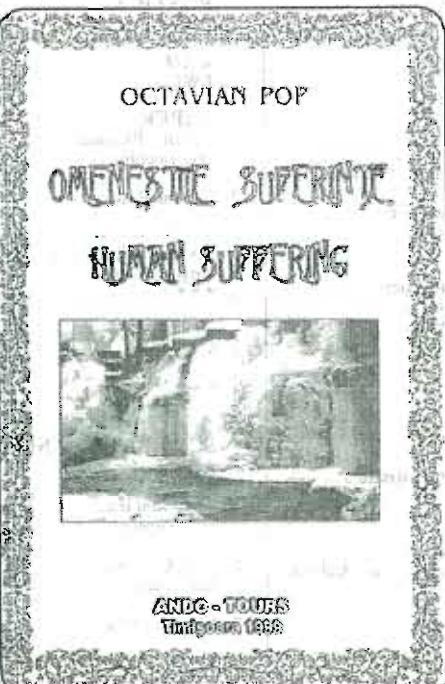
În acest proces (continuu) de editări și reeditări al autorului, nu cunoaștem dacă această carte vine după „... spre celălalt legămant” – Editura Eurobit, Timișoara, 1998, cert este însă că ambele fac un frumos corp comun de lirică atestând un creator cu har.

Întrucât spațiul nu ne permite să extindem analiza versurilor, vom încerca să privim puțin și pe latura neîmplinirilor. Poetului i se ar putea reproşa un anume tezism al suferinței, dar tezismul este numai aparent, întrucât evoluția spirituală a omului prin suferință este obsesia centrală a creației sale poetice. Nu e nicidcum vorba de o suferință căutată, o autoflagelare, ci de o atitudine conștientizată: trăirea (și depășirea) la modul propriu al necazurilor omenești (provocate de semenii): „Eu nu cau suferință/ Știu doar că ea nu salvează“ (...). Poetul este om, asemeni tuturor pământenilor, nu Dumnezeu: „Eu sufăr/ Și cau vinovatul/ prin care suferință s-a strecurat în viața mea./ Eu nu cau suferință/ Știu doar că ea nu salvează“ (...), mărturisește într-o altă poezie.

Înălțătoare, această postură a poetului, care reușește să ne impresioneze cu sinceritatea sa bine transfigurată artistic în acest ceas, în care cu greu mai poate sensibiliza cineva pe omul de azi, în robit vremurilor nu dintre cele mai favorabile. Fără a îndemna la flagelare ori autoflagelare, poetul dezvăluie cu gingeștie, dar siguranță, aurul suferinței ce transpare în mod indubitatibil, acolo unde sentimentul, trăirea, nu sunt trucate.

Recenzenți grăbiți l-au plasat entuziaști în trea (onorantă) a lui Tudor Arghezi. Noi, mai puțin grăbiți (și mai analitici), îl încadrăm în imediata apropiere a lui Aron Cotruș – alt poet național cu greutate – cu precizarea că primul are o viguroasă vână socială, pe când poetul recenzat se mișcă aidoma, dar în plan moral. (Editura Ando-Tours, Timișoara, 1999, 60 p., ISBN 973-9359-35-3)

Corin Bianu

JUSTITIE

Da|atu| de
Da|atu| de
Da|atu| de
Da|atu| de

SERIE NOUĂ, NR. 11, 1999

RENAŞTERE ÎNTRU SPIRIT

„Conștienți de faptul că patimile sunt de fapt izvorul tuturor suferințelor omenești, avem posibilitatea și obligația de a împlini legea morală, cuvântul evanghelie în viața noastră de zi cu zi, pentru a ajunge la regenerarea interioară a ființei noastre printr-o luptă continuă”.

Am citat din recomandarea pe care o face Arhid. prof. dr. Ioan Florea, recenzie lucrării a părintelui Olivian Pop: „Sfântul Ioan Casian despre stăpânirea pornilor păcătoase din om”.

Efortul părintelui Olivian Pop de a introduce (prin subtext) cititorul într-un spațiu sacru atenționează asupra traseului labirintic ce **trebule** parcurs (păcat-virtute, accesibil-inaccesibil, unic și repetabil după **vole**) pentru mândrirea sufletului și renașterea întru Spirit. Efort, cu atât mai remarcabil prin recursul pe care părinții Olivian Pop îl face la **documentul religios**: operele sfântului Ioan Casian.

În scrierea sa, părinții Pop insistă asupra tămăduirii celor **8 păcate de moarte**, așa cum au fost ele definite de chiar sfântul Casian.

Acestea ar fi: primul cel al lăcomiei, adică al îmbuibilei de mâncare; al doilea, al curviei; al treilea, al iubirii de arginț sub care se întelege zgârcenia; al patrulea, al mâniei; al cincilea, al tristeții; al săselea al descurajării, adică al neliniștii; al șaptelea, al selaviei deșarte sau al cenodoxiei; al optulea, al trufiei.

Cartea preotului Olivian Pop întoarce cititorul spre **Cuplu primordial Cer-Pământ** care iluminează ființele mitice, ființe umane, solidare cu pământul, venerând Cerul (perspectivă, și ea, azi, sceptică).

Într-o lume desacralizată, ca a noastră, „sacru” este însă prezent în universul imaginației.

Mulți sunt (vai, Doamne!) cei care, azi, vor să-l întâlnescă pe Dumnezeu în propria farfurie...

I. BOGDANA

FESTIVAL
DE PĂZNUJ
14

Mănăstirea "Izvorul Miron" Românești - "Voronetul bănățean"

Voronetul Tării de sus, a fost ridicat de Stefan cel Mare și Sfânt după lupta de la Războieni, drept laudă lui Dumnezeu, pentru și după fiecare bătălie. Început la 26 mai al anului 1488 și terminat la 14 septembrie, ziua Crucii, a caleaui an, deci în 3 luni, trei săptămâni și trei zile. Așa s-a născut Voronetul, cu albastrelui lui ceresc de pe bolte și ziduri, "albastrul de Voronei", cunoscut în lumea întreagă.

"Voronetul" bănățean - Mănăstirea Izvorul Miron - de la Românești de Timiș, despre care vorbiu și apărut: "La începutul secolului XX, la poalele Padeseului, datorită episcopului Miron Cristea al Caransebeșului s-a ridicat acest locaș de reculegere și rugăciune, care a devenit apoi loc sfânt de pelerinaj...". după cum ne informează starețul - protosinghel Olivian Biindiu-Pop, în primăvara anului 1995, când semnatarul acestor rânduri se întorcea împreună cu confratii Vasile Barbu - secretarul general al Comunității Românilor din Iugoslavia și Ioan Ciama - vicepreședinte al Societății Cultural Patriotice "Avram Iancu" din România, de la Reuniunea pe lângă a moșilor desfășurată la Deva.

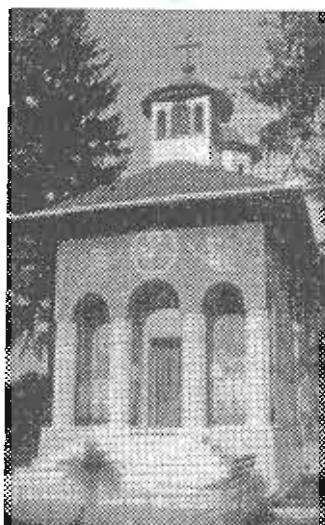
Mănăstirile au fosi din totdeauna strâbune vete de cultură și credință ortodoxă. Ele au ocupat un loc distinct, aparte, în trecutul Bisericii noastre strămoșesti. Ele sunt, mai întâi de toate, ctitorii ale creștinismului autotton. În mod fidel, ele oglindesc credința noastră dreaptă în Dumnezeu și o bună parte din tradiția, cultura veche și experiența spirituală a părinților noștri. Marele istoric al neamului românesc, Nicolae Iorga, convins de acest mare adevar, numea mănăstirile adevărate "universități ale neamului românesc".

Una din vîtrele credinței noastre strămoșesti este și Mănăstirea "Izvorul Miron" de la Românești de Timiș, ctitoria înțaiului patriarh al României Reîntregite, dr. Miron Cristea, de la anul 1912 pe când era episcop de Caransebeș. Numele acestei Mănăstiri are un ecou și un prestigiu în continuă creștere, iar cei care o socotesc ușor adevărat "Voronei Bănățean" au perfectă dreptate. Închinată Sf. Prooroc Ilie Tezviteanul și prăznuită după cuvitoasă rânduială la 20 iulie a fiecărui an, își aşteaptă credincioșii la rugăciune și nădejde dumnezeiască.

Satul Românești este așezat la poalele munților Poiana Rusca, de o parte și de alta a râului Bega, care îl împarte în două. Face parte din comuna Tomești, este una din localitățile en număr relativ mic de locnitori, atestat documentar în anul 464 și în decursul vremurilor a trecut prin mai multe succesiuni de proprietari. Din cele mai vechi timpuri, locuitorii satului s-au ocupat de agricultură și creșterea animalelor.

În iulie 1911, episcopul Caransebeșului dr. Miron Cristea sosește la Fâget pentru a sfinti pictura bisericii și își începe vizita canonica prin eparhie. Duminică 23 iulie este prezent la Izvorul "Balta Caldă", unde episcopul a săvârșit liturgia în aer liber.

"Poporul în înșuflețirea sa a botezat acel izvor (de apă caldă) în amintirea zilei și a vizitației arhiești "Izvorul Miron". La inițiativa protopopului Sebastian Olariu poporul hotărât a eteruizat printre-un moment creștinesc jocul și ziua aceasta. Se face imediat o colectă. Era vorba de-o cruce frumoasă

*Mănăstirea "Izvorul Miron"
Românești*

în formă de "Troilă"; dară cu timpul s-a format dorința a se ridica acolo o mică mănăstire..."

Alegerea locului numit în popor "Balta Caldă" cred că nu a fost întâm plătoare. Si până atunci oamenii din împrejurimi și frecventau, călândru și alinarea suferințelor trupesci în apa caldă ce izvoră din pământ. Poate era și motivul invocat de prot. Ion B. Mureșanu: acolo s-ar fi aflat o "sibăstrie în îudepărțate vremi, când conducătorii districtelor românești de pe valea superioară a Begheiului îndeplineau rosturi mari în istoria timpului".

Mănăstirea este așezată pe malul stâng al râului (brațului) numit Sasa și Valea Râului, ce izvorește din Munții Poiana Rusca la sud de Poieni și trece prin Pietroasa, pe urmă ca, după ce ocolește satul Românești, să se unească, în fața satului Curtea, cu celălalt braț (râu) numit Valea Stâlpului, ce eboară de la Luncani prin Tomesti și să formeze împreună o singură apă, râul Bega (Begheiu sau Timișelul cum a fost cunoscut în evul mediu).

Biserica mănăstirii "Izvorul Miron" este construită potrivit arhitecturii tradiționale răsăritene, în stil neobizantin, în plan de navă ușor înrelată, cu fundații de piatră, cu soclu înalt și ziduri din cărămidă și piatră. Cățiva brazi voiniții și stau de strajă. Când o admiră te prinde teama tainică, să nu-li fugă în sus, de sub brazi, care probabil de astă au fost puși: ca să-ți sănește pe pământ, să n-o lase să zboare spre cer. Prin curte ei, curată ca o lacrimă de rouă, trece râul Bega. Mănăstirea își duce viața, modestă, cu eșiva stareț modești și ei pe care i-a avut dar dubovnicind cu folos sufletele setoase.

Cu prilejul aniversării a 75 de ani de la punerea pietrei de temelie a mănăstirii, în anul 1987 pentru munca sa și osteneala depusă, Înalț Prea Sfințitul Părinte Mitropolit Dr. Nicolae Corneanu al Banatului, care a fost prezent la această aniversare ce s-a servit chiar de sărbătoarea hramului 20 iulie, a hirotești și i-a acordat rangul de protosinghel, Prea Cuviosu Părinte Olivian Biindiu-Pop, starețul mănăstirii.

Vizitând în mai multe rânduri acest sfânt lăcaș, unde donnește dragoste și credință în Dumnezeu, am trăit momente de înălțare sufletească fată de această Mănăstire - un adevarat "Voronej" al Banatului. Cât despre Prea Cucerinicul Părinte Protosinghel Olivian Biindiu-Pop, starețul din acea vreme a mănăstirii "Izvorul Miron" de la Românești de Timiș, amintim că în orele după-amiazii zilei de 30 aprilie 1995, a vizitat Toracul și Biserica cu hramul Sf. M.Mc. Gheorghe din Toracul Mare.

Mănăstirea "Izvorul Miron", duce și în continuare fața credinței ortodoxe de muncă și rugăciune prin purtarea de grijă a Înalț Prea Sfințit Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului, întră mărirea lui Hristos, neam și nemurire.

Pavel P. FILIP

BIBLIOGRAFIE și NOTE
 - prof. Ioan CIPU, Mănăstirea Românești - contribuții monografice, Editată de Mănăstirea "Izvorul Miron" Românești, 1994;
 - Protosinghel Olivian BINDIU - POP, Mănăstirea Izvorul Miron - Românești, Editată de Mănăstirea "Izvorul Miron" - Românești - 1990
 - Cristofor Dancu, "Voronej" Bănățean, Telegraful Român - Foia religioasă edit. Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Sibiului, Nr. 15-18/1989

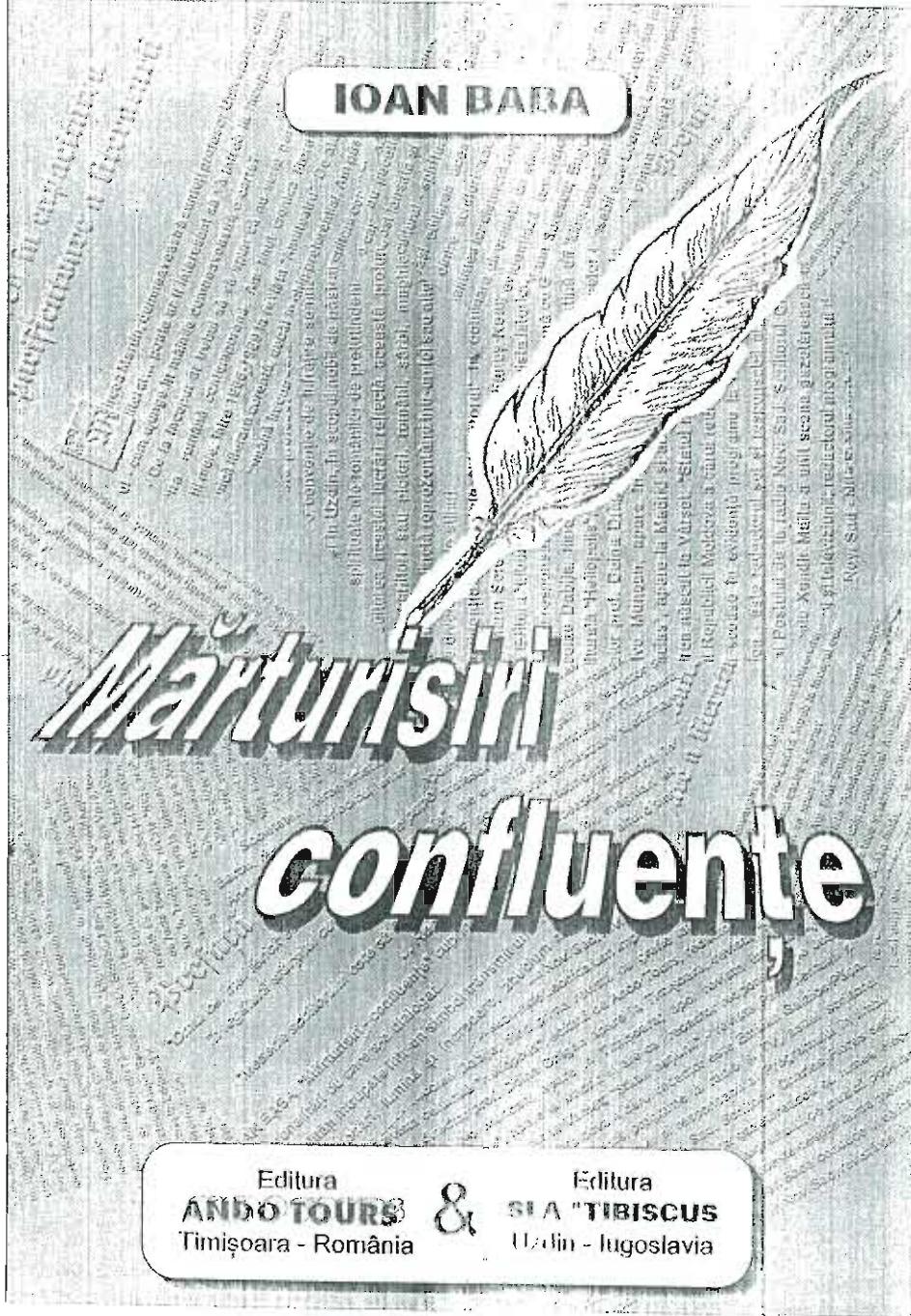

IOAN BABA

Mărturisiri confluence

Editura
ANBO TOURS
Timișoara - România

Editura
SIA "TIBISCUS"
Uždin - Iugoslavia

Prin credință și ambiție dom birui

Olivian Octavian Pop - Bindiu s-a născut la 22 octombrie 1956 în localitatea Rodna - județul Bistrița - Năsăud - România: A publicat până acum 46 de volume de teologie, proză, romane, poezie și peste 180 articole și studii în presă în țară și străinătate. Este membru în Societatea Scriitorilor Români. A fost șase ani 1990-1995 redactorul șef al revistei religioase "Viața monahală" editată de Mănăstirea "Izvorul Miron" Românești, Banat. Din ianuarie 1995 și în prezent este redactorul șef al revistei timișorene "Heliopolis" - revistă de cultură - simbol al spiritualității românești de pretutindeni, editată de Sc. Ando Tours.

Preotul Olivian - Octavian Pop - Bindiu termină Teologia la Universitatea de Teologie din Sibiu și susține lucrarea de licență: "Canonizarea Sfinților în Biserica Ortodoxă"; absolvind și Facultatea de Drept în 1996.

Preotul și duhovnicul Olivian Pop Bindiu are zece ani de conducere cu săfătenie și dreaptă credință a Mănăstirii "Izvorul Miron" Românești - Banat, pe care a ridicat-o la centru cultural religios, devenind în perioada 1 august 1985 - 1 decembrie 1995 când a funcționat aici un bine definit loc istoric în

istoria monahismului din Banat și România.

● Dvs. Octavian Pop credeți în puterea cuvântului scris? De când publicați? De când scrieți versuri?

Am început să public din 1985 în mai multe reviste: predici, articole, studii și recenzii la diferite cărți.

În aprilie 1990 public prima carte "Vestirea cea din urmă a Patimilor Domnului" și multe alte scrimeri de teologie, iar din 1993 public și poezii, apoi din anul 1996 îmi îndrept gândirea înspre perspective romanești etc.

Prin cărți, prin puterea cuvântului scris am căutat a arăta cititorilor care au lecturat cărțile de teologie că întotdeauna cuvântul lui Hristos a fost legat de faptă și că toate cuvintele Sale s-au împlinit prin fapte.

● Cărțile Dvs. sugestiv intitulate dovedesc că acolo unde există credință nici o problemă nu rămâne fără răspuns.

Credința în Înviere ne întărește în convingerea că providența divină conduce întreaga lume și ne îndeamnă a fugi de rău și de a face bine, bine stiind că vom da socoteală pentru toate cele făcute: ne mângâie în suferințe și în greutățile acestei vieți, aducându-ne în suflet liniște și pace.

Mesajul luminii cuvântului apare și în cartea "Ortodoxia românească" scrisă în aceste timpuri, care rămâne credincioasă adevăratului înțeles al cuvântului evangheliei și principiilor religioase înalte propovăduite de Mântuitorul și Sfinții Apostoli, Biserica lui Hristos cea care este păstrătoarea fidelă a învățăturilor divinului; propovăduitoare și sprijinitoarea dreptății, o biserică a păcii. Noi români, de când ne-am trezit ca popor distinct de alte oameni, pe acest pământ, ne stim ortodocși. Noi nu am cunoscut fixitatea anului convertirii, ortodoxia ne-a format ca neam, fiind mai veche decât neamul, iar prin învățăturile ei am ieșit la suprafața istoriei.

● Domnule Protosinghel Olivian Pop ați fost în Țara Sfântă în trei rânduri. De fiecare dată ați venit cu noi cunoștințe și impresii despre aceste locuri pe care le-ați materializat în volumul "Prin Țara Sfântă"! Ce sentimente ați avut, ați simțit?

- Țara Sfântă este un loc sacru pentru toți iar Ierusalimul rămâne centrul de închinare pentru toate popoarele creștine și necreștine. Palestina este Țara Sfântă pentru cele trei religii monoteiste: creștini, iudei și

: mahomedani. Am susținut în carte Locul Înălțării - Muntele Măslinului aici pe culmea de la mijloc unde a avut loc Înălțarea la cer a Domnului există o piatră cu urma piciorului drept al Mântuitorului, pe care din cele mai vechi timpuri, tradiția creștină o socotește ca nefăcută de mâna.

● Sunteți redactorul șef al unei reviste de cultură din Timișoara... spuneți-ne ceva despre "Heliopolis" - simbol al spiritualității românilor de pretutindeni.

Revista de cultură "Heliopolis" editată de S.C. Ando Tours a cărei directoare este prof. Doina Drăgan, membră în Societatea Scriitorilor Români, apare în Timișoara și este un periodic lunar.

Prin însuși titlul și profilul revistei, orice român din țară sau din străinătate poate să-și aducă contribuția cu informații inedite, creații personale valoroase, colaborări de suflet menite a înnobila și mări coeziunea între țara mamă și diaspora.

"Limba este întâiul mare poem al unui popor" (Blaga). Români de pretutindeni pe care îi întâmpinăm cu drag și-i așteptăm cu dor, sunt prezenți la redacția revistei "Heliopolis", prin scrisori sau personal.

Ne-au vizitat la redacție Vasile Barbu - redactorul șef și responsabil al publicației "Tibiscus" din Uzdin - Iugoslavia, președintele filialei Uzdin a Comunității din Iugoslavia, Ing. Ionel Stroî - redactor TV Novi Sad - Iugoslavia, prof. Gheorghe Lifa - Uzdin, dr. Gligor Pop Vârșet, prof. George Mițin Varieșescu - din Sydney - Australia, redactorul șef al revistei "Mihai Eminescu" etc.

Milenara temelie a spiritualității românești mărturia unui destin și garanția unui tezaur de cultură prin care suntem reprezentați cu cinste pretutindeni, pe pământ românesc sau în întreaga lume sub semnul unității și a durabilității neamului românesc ne-au făcut atât pe mine în calitate de redactor șef cât, și pe doamna prof. Doina Drăgan, directorul revistei să dăm cote cât putem de înalte acestei publicații.

În paginile revistei se găsesc reflecții asupra autorilor, care au înnobilit sufletele cu puterea și puritatea cuvintelor; viață spirituală, galerie de portrete scrise, apoi sub genericul "când privesc zilele de aur a scripturilor române" se găsesc materialele pentru elevi și studenți; poezii, cronică literară, prezentări

de carte la lansare; istorie etc.

Sunt prezenți prin scrisori și materialele trimise spre publicare în reviste, frații dragi români, din diaspora: preotul doctor Theodor Damian - New York, prof. dr. Șerban C. Andronescu - New York; prof. dr. Ioan Dură - Bruxelles - Belgia etc.

S-au remarcat prof. Ana Zlăbuț - director adjunct al SC. Ando Tours traducătoare în limba engleză, prof. Valentina Bobină - redactor, precum și colaboratorii permanenti ai revistei: prof. Ionel Cionchin - istoric, regretatul poet Alexandru Jebeleanu, prof. Rodica Opreanu - critic literar etc.

● În august 1996 ați fost în Uzdin și ați lansat carte "Omeneștile suferințe" - tradusă în limba sârbă de ing. Milutin Peici, și "Glas spre cer" tradusă în limba engleză de prof. Ana Zlăbuț. La Editură mai sunt în lucru două cărți: o traducere în limba sârbă de Vasile Barbu a cărții „Romanian Zaboravlene na Viaviru și în o traducere în limba engleză de prof. Ana Zlăbuț "Cânt de credință străbună".

Da este pentru a două oară când am fost în Uzdin, acum când domnul redactor șef al revistei "Tibiscus" Vasile Barbu și-a prezentat și dumneaiu cartea "Drumuri de spică" și cărțile mele traduse dar a organizat și o expoziție cu colecția cărților mele și a revistelor "Heliopolis"; unde am anticipat înfrățirea revistelor "Tibiscus"- Uzdin și "Heliopolis" - Timișoara, căre se va oficia și în Timișoara.

● În această perioadă ce sarcini considerați că le revin oamenilor de cultură? Credeți într-un viitor luminos al Românilor?

În această perioadă între oamenii de cultură ar trebui să fie o mai strânsă legătură, dragoste mai multă și încredere.

Poporul român este foarte răbdător și foarte primitor, s-a dovedit pe parcursul istoriei. Cred că poporul român va dăinui cât lumea va fi și că români prin credință și ambiiție vor birui.

Vă mulțumesc.

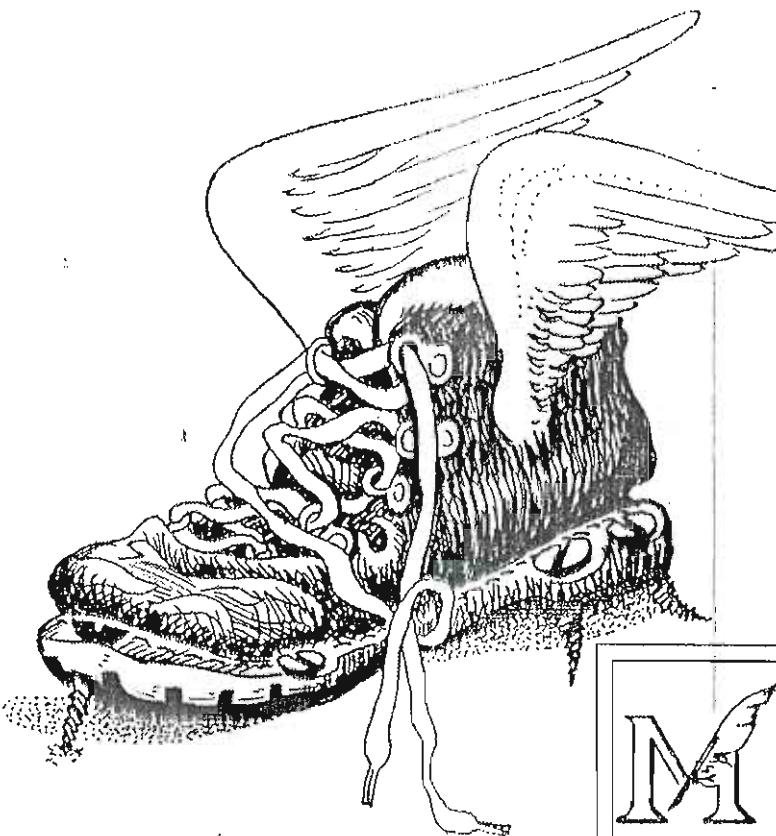
Uzdin

9 august 1996

MIHAIL I. VLAD

DURUTE POTECI

OMENEŞTI SUFERINTE

Octavian Pop (pseudonimul literar Olivian Pop și Olivian Rodneanu) este cel mai prolific autor ce trăiește la ora prezentului în perimetru județului Dâmbovița. Preot-capelan la Cenitul de Reeducare Găești, cu studii juridice, poate fi inclus oricând în Cartea Mondială a Recordurilor. Scrie proză, poezie, cărți de religie, drept, pedagogie, psihologie și.a. Conduce și editează revista „Lumină și speranță”, ce apare la Centrul de Reeducare Găești.

Câteva volume de proză sau poezie l-au fost traduse în limbile engleză și sărbă.

Ultimul volum de versuri este un poem tradus în limba engleză, „Omeneștile suferințe”, și apare la Editura Ando-Tours (Timișoara, 1999). Prefața este semnată de prof. Ana Zilbă.

În Prefață, Miorița Ursulescu scrie printre altele: „Mesajul acestei cărți este un îndemn la credință, creștină, la înălțarea sufletească dincolo de măruntele ne cazuri zilnice”.

Poetul mărturisește: „Ei nu caut suferință, / știu că ea nu salvează./ Dar ea trezește credință,/ care reazemul îl cere/ ori de câte ori un suflet/ plângere, gemenă de durere”.

Alte versuri antologice: „Nu vreau nici o răstălmăcire,/ Ce mă îndeamnă să nu sufăr/ Întreaga viață-i rătăcire,/ Iar omul nu e fir de nufăr“.

Un volum ce le-îndeamnă la meditație și rugăciune...

*Oameni de seamă
ai Banatului*

*Simpozion
Uzdin, 25 IV 1998*

Activitatea publicistică și scriitoricească a profesorului Traian Simu

a) Scurt istoric

Traian Simu s-a născut la 16 septembrie 1893, în comuna Râmnă, județul Caraș-Severin, tatăl fiind învățător iar mama casnică.

Clașele primare le-a urmat în Bocșa Română unde tatăl său a fost învățător, apoi Școala Normală la Oradea, bacalaureatul I-a dat la col. Diaconovici Loga din Timișoara, a absolvit Universitatea din Cluj, luându-și diploma de licență în Istoria Românilor, Istoria Universală și Arheologie, cu calificativul "Magistru cum laude". Toate examenele în decursul celor patru ani de învățământ superior au fost luate cu calificativul "foarte bine", fiind șef de promoție (index de student). Fiind foarte apreciat de profesorii lui, i s-a propus să rămână în învățământul superior, ca asistent la catedra de "Istorie Universală". A refuzat această propunere și s-a întors în Banatul lui drag, unde a funcționat ca profesor de istorie titular definitiv, la liceul modern-real Coriolan Brădiceanu din Lugoj. A fost un om dedicat istoriei.

b) Activitatea publicistică și scriitoricească

Cărțile care au văzut lumina tipărirului sunt:

1) Drumuri și cetăți romane în Banat, 68 pag. Tipografia Națională din Lugoj, în anul 1924.

ca să apară această carte, a făcut săpături arheologice pe cheltuială lui în zona comunei Berzovia și Ramna, județul Caraș.

2) Colonizarea svabilor în Banat, apărută în anul 1924, pag. 53, Tipografia Banatul, Timișoara.

3) Originea Crașovenilor. Studiu istoric și etnografic, 47 pag. Tipografia Corvin, Lugoj, 1939, care a constituit teza lui de doctorat.

4) Organizarea politică a Banatului în Evul mediu, 40 pag. Tipografia Corvin, Lugoj, 1941.

Foarte ambicioș fiind, a urmat cursurile de doctorat cu frecvență la zi; își face teza de doctorat: Originea Crașovenilor, studiu istoric și etnografic, pe care a susținut-o la Cluj.

În 1937 a fost ales deputat al județului Severin, cu capitala la Lugoj, în Partidul Liberal. A fost directorul Liceului "C. Brediceanu" din Lugoj, în perioada 15 septembrie 1944-martie 1948.

A fondat și organizat Muzeul de istorie și arheologie al județului Severin în sala mare a Prefecturii între anii 1942 și 1943.

Acest muzeu se găsește astăzi în clădirea fostei bănci Albina din Lugoj.

A fost deportat la Canal în 1952-1953.

Istoric

Notă: Traian Simu a primit trei decorații: "Steaua României", un grad de ofițer în armata austroungară (1938); "Răsplata muncii" (1935) și "Decoratie" ca fiind deputat PNL (1937).

Primăria orașului Lugoj, drept recunoștință și în memoria profesorului și istoricului Traian Simu, fondatorul muzeului de istorie al municipiului Lugoj, i-a pus o placă comemorativă, care s-a dezvelit pe data de 14 aprilie 1994.

OCTAVIAN POP

VICTOR PETRESCU
SERGHIE PARASCHIVA

**DICIONAR DE
LITERATURĂ**

AL JUDETULUI DÂMBOVITA
1508 - 1998

Editura **Bibliotheca**

POP, OCTAVIAN
(22.X.1956, Rodna, Bistrița-Năsăud)
poet, prozator, publicist

Semnează Olivian Rodneanul și
Olivian Pop.

Studii generale în comuna natală,
urmate de cele de la Seminarul Teologic
Ortodox București (1977-1982) și liceale
la „Traian Vuia” din Făget, județul Timiș
(1982-1986). Licențiat al Facultății de
Teologie „Andrei Șaguna” din Sibiu
(1992) și al Facultății de Drept „Nicolae
Titulescu” Craiova (1997). Preot la
mănăstiri din Caraș-Severin și Timiș, iar
din 1996 preot capelan la Centrul de
Reeducare Găești.

Debut literar cu poemul „*Omeneștile suferințe*” în revista „Viața Monahală” (1990). Colaborează la numeroase reviste: „Mitropolia Banatului”, „Glasul Bisericii”, „Mitropolia Olteniei”, „Viața Monahală”, „Biserica Ortodoxă Română”, „Daco-Romania”, precum și la ziarele: „Învierea” (Timișoara), „Drapelul” (Lugoj), „Renașterea bănățeană” (Timișoara), „Realitatea dâmboviteană” (Târgoviște). Membru al Societății Ziariștilor Români (1998) și al Asociației Internaționale a Românilor (1998). De asemenea a colaborat la reviste și ziare din străinătate: „Tibiscus” (Uzdin-Iugoslavia), „Bucuria Copiilor” (Panciovo-Iugoslavia), „Zorile Bucovinei” (Cernăuți), „Lumina” (Novi Sad -Iugoslavia), „Mihai Eminescu” (Sydney-Australia), „Lumină înă” (New York). A condus în calitate de redactor și în revistele: „Viața Monahală” (1990-1995), „Heliopolis” (1995-1998) ce apărău la Timișoara, apoi „Lumină și Speranță” (1996) din Găești.

Autor al unor volume de meditații și cărți pedagogice: „*Vestirea cea din urmă a patimilor Domnului*”, „*Merinde pentru suflet*”, „*De la cuvânt la faptă*”, „*Prin țara sfântă*”, „*Scurtă incursiune în iconografia bizantină*”). Volumele de poezii: „*Omeneștile suferințe*”, „*Pe ultimul drum*”, „*Spre celălalt legământ*”, „*Lacrima Cristi*”, „*Posteritatea din culise*”, „*Armonia clipei*”, redau liric eternitatea materiei, destinul fiind identificat cu menirea materiei supusă Creatorului, poetul considerându-se un

punct în univers. El afirma că: „Aș vrea să scriu/ direct cu sufletul/ din sufletul meu/ nu lasă urme/ nici pe hârtie/ dar nici pe alt suflet”. Autor al unor romane cu puternice accente de introspecție în interiorul sufletului uman: „*Gânduri*”, „*Întâlniri fierbinți*”, „*Frânturi de destine*”, „*Amintiri de viață*”, „*O viață singură*”.

Vestirea cea din urmă a patimilor Domnului, Românești, Editura Mănăstirii „Izvorul Miron”, 1990; *Merinde pentru suflet*, Românești, Editura Mănăstirii „Izvorul Miron”, 1991; *De la cuvânt la faptă*, Românești, Editura Mănăstirii „Izvorul Miron”, 1991; *Omeneștile suferințe*: poeme, Timișoara, Editura Eurobit, 1993; *Pe ultimul drum*: versuri funebre, Românești, Editura Mănăstirii „Izvorul Miron”, 1994; *Spre celălalt legământ*: poezii, Timișoara, Editura Eurobit, 1995; *Gânduri*: roman, Timișoara, Editura Eurobit, 1995; *Scurtă incursiune în iconografia bizantină*, Timișoara, Editura Eurobit, 1995; *Întâlniri fierbinți*, Timișoara, Editura Ando-Tours, 1996; *Frânturi de destine*: roman, Timișoara, Editura Ando-Tours, 1997; *Lacrima Cristi*: poezii, Timișoara, Editura Mirton, 1997; *Posteritatea din culise*: poezii, Timișoara, Editura Mirton, 1997; *Prin țara sfântă*, Timișoara, Editura Ando-Tours, 1998; *Armonia clipei*: poezii, Timișoara, Editura Ando-Tours, 1998; *Amintiri de viață*: roman, Timișoara, Editura Ando-Tours, 1998; *O viață singură*: roman, Timișoara, Editura Ando-Tours, 1998.

Iordache, Aurel. *Găești 500. File de monografie*. 1998, p. 209-210.

Ghinea, Cristian. *O carte necesară -*

Dicționar de literatură

ortodoxia românească, de Olivian Pop. Viața Monahală, nr. 1-3, 1994; Vlad, Mihail I. *Cartea pedagogică „De la naștere la adolescență”*. Dâmbovița, nr. 1741, 2 sept. 1998, p.4 ; Vlad, Mihail I. *Olivian Pop „Gânduri”*. Jurnal de Dâmbovița, nr. 620, 11 apr. 1998, p. 5; Vlad, Mihail I. *Curier editorial „Primii pași în cunoaștere”*. Dâmbovița, nr. 1793, 2 nov. 1998, p. 4; Vlad, Mihail I. „*Lacrima Cristi*”. Jurnal de Dâmbovița, nr. 534, 1997; Vlad, Mihail I. *Cartea de religie. Merinde pentru suflet*. Jurnal de Dâmbovița, nr. 561, 12 feb. 1998; C.S. *Seară de poezie*. Jurnal de Dâmbovița, nr. 773, 10 oct. 1998, p. 5; Neagu, Vera Maria. *Cărți noi. Reeditări ale unor cărți ale lui Olivian Pop*. Viața cultelor, nr. 249, 9 ian. 1998; Vlad, Mihail. *Cartea de poezie. Spre celălalt legământ*. Jurnal de Dâmbovița, nr. 596, 14 mart. 1998; Vlad, Mihail. *Poezie religioasă. O lume aflată într-o continuație prăbușire*. Jurnal de Dâmbovița, nr. 676, 18 apr. 1998; Avram, Mihaela. *Lumină și iubire*. Realitatea dâmbovițeană, nr. 328, 11 iun. 1998; Avram, Mihaela. *Zămislind armonia clipei*. Realitatea dâmbovițeană, nr. 329, 12 iun. 1998; Bâzoi, Ilie. *Poezia este o existență care se transformă în revelație. Interviu cu poetul Olivian Pop*. Realitatea dâmbovițeană, 11 iul. 1998, p. 5; Bâzoi, Ilie. *Modernitatea mitului faustic. Interviu cu scriitorul Olivian Pop*. Realitatea dâmbovițeană, nr. 376, 7 aug. 1998, p. 5; Avram, Mihaela. *Misiunea de suflet a preotului capelan*. Realitatea dâmbovițeană, nr. 408, 15 sept. 1998, p. 5; Avram, Mihaela. „*Armonia clipei*”. Realitatea dâmbovițeană, nr. 414, 22 sept. 1998, p. 10; Vlad, Mihail I. *Un poet pe săptămână. Octavian Pop*. Jurnal de Dâmbovița, nr. 900, 13 mart. 1999, p. 4; Vlad, Mihail I. *Noutăți editoriale. Preot capelan Olivian Pop. „Hrană pentru suflet”*. Dâmbovița, nr. 1862, 26 ian. 1999, p. 4; Vlad, Mihail I. *Octavian Pop. „O viață singură”*. Dâmbovița, nr. 1855, 22 feb. 1999, p. 4; Vlad, Mihail I. *Olivian Pop. „Sfânta Scriptură povestită”*. Dâmbovița, nr. 1904, 16 mart. 1999, p. 4

Încercări
de
critică
literară
de
Catifea

VALENTINA BOBINĂ VUGOVAN

MARNEASA

Octavian Pop

"...spre celălalt legământ" - neliniște, speranță, regăsire

Se obișnuiește ca o carte bûchisită de altcineva decât scriitorul să fie explicată și justificată cititorilor, cu argumente, de cele mai multe ori folosite din perspectiva noțiunilor de teorie literară pentru a atrage atenția asupra valorii sale. Mărturisesc că, deși nu mă îndoiesc de utilitatea unei astfel de îndeletniciri și am exersat în acest sens, n-am reușit să mă supun rîgorilor unui astfel de ritual solemn și glacial, imperturbabil. Cînd printre puținii prieteni întru cuvânt ai poetului manuscrisul, am descoperit un univers poetic ce dezvăluie trăiri sufletești dintr- cele mai intense.

Volumul de poezii *...spre celălalt legământ* reprezintă pentru poetul Octavian Pop un debut, am putea spune, într-un repertoriu tematic de natură laică de o factură nouă. Dacă în volumul de versuri *Nefericirea* poetul manifestă rețineri în a se exprima într-o formă nouă, modernă, în multe din poezii ideile fiind exprimate într-o formă aleasă, clasică, aşa cum ne-a obișnuit în poezia să religioasă, în volumul *...spre celălalt legământ* rupe orice zăgaz de ordin formal, preaplinul ūfletului ieșit, parcă, de sub control, cere o libertate de exprimare deplină și completă.

În același timp, depășind înțelegerea simplistă a mecanismului prin care o anumită realitate determină o

anumită literatură, vom sesiza caracterul intermediat al acestei relații și vom identifica în poeziile din volumul ...*spre celălalt legămant* o contradicție explicabilă între tranzitiv și reflexiv, între expresia unei lumi și o lume a expresiei, eeea ce conferă viziunilor estetice ale poetului o relativă independență, uneori, chiar și de sine. Poetul ajunge, din ce în ce mai des, la o clarviziune care îl îndepărtează de întâmplările imediate ale vieții și, în schimb, îl apropie de esențe. Versurile ne dezvăluie o personalitate complexă, plină de contradicții, pornită cu febrilitate pe drumul căutărilor, mai ales al căutărilor de sine “Străin, imens de greu, mă zbat în iegi și datini / Răsucind pe degete soarta, / Descumpănit, cu-nfrigurare, răstorn lumea de afară. / Îmi torn în altă formă timpul / Și grăbit ciobesc din ultima silabă iertarea / ... Dansez în piatră, mă iau după șuvițe de apă / Ce duc nicăieri.” (*Nimeni și eu*) Căutările sale devin pendulări care, de cele mai multe ori, îl descurajează “în gol, vise ciuntite de margini, / Împletim pași între un drum și altul / Și asternem pe jos înălțimile... / ...Firea se umple de neliniștea neîmplinirii / Și-mi frământ măinile obosite de margini / Undeva la poalele vieții” (*Groaza de mâine*)...

De formăție teologică, se regăsește în credință, astfel că prezența lui Dumnezeu în versurile sale este invocată în anumite împrejurări. Relația pe care o stabilește cu divinitatea în acest volum ar isca cel puțin nedumerirea uneorii, dacă n-am ști că Octavian Pop întâi L-a simțit pe Dumnezeu și apoi L-a cunoscut. Legătura om-Dumnezeu, dar, mai ales, legătura dintre poet și Dumnezeu, este o suprapunere, o contopire, o identificare, ca în imaginea “Smerit, cu trupul făcut o simplă șoaptă de pământesc / Îmi ridic Dumnezeul în palme / Și-l trec peste inima săngerândă de El și de mine. / Îmidezleg încălțările... și sunt El.” *Sunt-El* trebuie înțeleasă doar din această perspectivă, a credinței cu care-L slujește pe Dumnezeu de-o viață.

Fondul gândirii lui, fundamental umanistă, prin formătie spirituală și prin practicarea harului duhovnicesc, a venit în contradicție cu ce i s-a întâmplat prin plecarea de la Românești, și deruta generată de această împrejurare trebuie să-și găsească expresie de comunicare pentru că tensiunea trăită de poet ajunge, uneori, până la paroxism. Limbajul ales, forma clasică, o expresie cuminte a gândurilor sale, nu-i mai sunt suficiente pentru a exprima trăirile prezente. Este nevoie de o altfel de exprimare. Poezia pe care o creează Octavian Pop în acest volum, dar și în câteva poezii anterioare, reușește să-i dea un anume echilibru, o motivație pentru propria existență.

Cu aceste observații preliminare, este locul să arăt că Octavian Pop abordează cu îndrăzneală o poezie modernă ca tehnică, capabilă să exprime frământări sufletești de mare complexitate.

Volumul de poezii ...spre celălalt legământ este un volum al neliniștii. Temele fundamentale ale poeziilor lui Octavian Pop sunt reluate de la o poezie la alta și esențializate, dar nepărăsite, pentru că sunt legate de destinul uman, de aspirația spre împlinire, de zădărnicie, de problematica vieții și a morții, a nemuririi, de actul creației și, uneori, chiar de regăsire și speranță.

Poezia căre deschide volumul, *Orizonturi privегheate de îngerii*, este o poezie a umilinței, a pocăinței în care cere îndurare "Dumnezeule miluiește-mă pe mine, păcătosul", îspășindu-și păcatele "Întins, răstignit pe destin", pedepsindu-se singur pentru că însuși își bate piroanele în picioare și mâini, iar Golgota îl aşteaptă când "colivia", altă ipostază a existenței sale, o deschide, ucigându-și "visele sterpe din biblioteci mânjite de iluzii". Sesizăm chiar în versul citat folosirea unor cuvinte considerate nepoetice. Credem, din această perspectivă, că se înscrie în descendența lui Tudor Arghezi,

pentru că în creația sa aplică estetică urâtului “Tăvălind iertarea în noroi” (*Tabloul iertării*), “Raze mucezesc în vânturi” (*Palide iluzii*), “Îmi pipăi buzunarul gol de ferinoare”, “Îmi storc bătăturile lumii prin vine”, “Și mănânc carnea căruntă” (...*spre celălalt legământ*). Chiar titlul *Marșul cărnii* trezește în mintea cititorului o imagine impresionantă, dantescă, care sugerează suferință, o suferință atât de mare încât dorește să se sfărsească prin plecarea în cealaltă lume, nu înapoi “să-mi bat răstignirea” pentru că este dezamăgit “Târziu, când renunț la toate demersurile vieții, / Îmi scald într-o gară urcușul / Acostează în adâncuri / Și fur vinovătul din mine pe cruce”. Și în această poezie folosește cuvinte antitetică, antonime, cărora le dă valoare stilistică pentru a sugera gama variată de sentimente trăite, profunzimea oscilațiilor sufletești. Sentimentul de răzvrătire este generat de mersul egal și firesc al destinului, imagine exprimată metaforic tot prin antonime “Nu-mi vine să cred de e zi sau noapte” (*Stoluri de soăptă*), destinație în care nu pot fi oprite său ascunse, nici momentele luminoase ale vietii, dar nici cele urâte, idee subliniată prin construcții metaforice cu mare putere de sugestie “Nimic din toate nu mă răzvrătesc mai mult / Decât să știu că după zi urmează noapte / Și nici un lacăt nu poate să ascundă lumina și-ntunericul”. Momente ale vietii, înregistrate prin simboluri dintre cele mai surprinzătoare, le include într-un poem al cărui titlu este o construcție antonimică, *Apus și răsărit*, momente ce se topesc, în final, în unul singur, hotărător, pentru care este necesară iar invocarea divinității “Te chem să-mi fii apus și răsărit, Părinte!” Trebuie remarcată ordinea, nefirească am spune, dar care atrage atenția asupra structurii esențiale a poetului, dominată de optimism, nu de pesimism, cum am putea concluziona la o analiză superficială, dată fiind atmosfera generală a poezilor. În poezia *Același nimic* cuvintele

antitetice lumină-întuneric apar într-o construcție deosebit de sugestivă pentru ideea exprimată anterior “Îmbrățișez lumina ca pe singura armă de a goni întunericul”. Cuvântul “lumină” nu este așezat în antiteză doar cu cuvântul “întuneric”, ci și cu un sinonim al acestuia “Libertatea dintre beznă și lumină...” (*Întuneric și moarte*), valorificând un larg registru lexical. Succesiunea generațiilor “În urmași și-n strămoși” (*Timp infinit*), după cum se observă, este în ordine inversă, pentru că “Măsurile, boabe și gânduri” i-ar plăcea poetului să le cunoască “într-un timp”; ori acest timp nu poate fi decât în viitor, și gândurile urmașilor nu pot fi cunoscute decât dacă le ești contemporan. Se poate remarcă încrederea poetului în izbăvirea prin Cuvânt, prin creație. “Măncântă gândul că-ntr-o zi / Voi zăbovi o moarte cu cuvântul / În plină rază și-n pustii” (*Pofta de a topi*) și chiar o explozie de optimism “Sunt fericit! Cu adevărat fericit!” (*Timp infinit*). Poetul reclamă un statut firesc, în care recunoaște oportunitatea cunoașterii de sine și dreptul la visare, la speranță, la iluzii “E bine să fii la hotar cu tine / E bine să ai un timp infinit”, visarea fiind metaoric exprimată prin “timp infinit”. Octavian Pop nu-și stabilește doar timpul, ci și spațiul “Nu sunt pământ pe cări să-l ari de sus în jos, ci invers”, sugerând aspirația sa spre înalt “Pe turle bat tălangi de legământ / Dintre pământ și cer”, dimensiuni antitetice, din poezia cu titlul, de asemenea antitetic, *Pământ și cer*. Coordonatele sale antitetice nu sunt stabilite doar spațio-temporal, ci și afectiv “Gonește în ape dragostea și ura” (*Absurdul soptit*); “ape”, simbol al trecerii timpului, temă ce apare permanent în volum. În poezia *Stoluri de șoapte* “Cad frunze din oameni și cad zile”, poetul sugerează apropierea bătrâneții, frunzele simbolizând tinerețea. Imaginea omului-copac din care cad zilele este impresionantă prin capacitatea de a sugera, de fapt, fragilitatea vieții, “Marele Umblet” care

are sfârșit "Căzând în adâncuri din Marele Umbleț" (*Absurdul săptit*). De asemenea, în poezia *Îndepărarea de lume* reflectează asupra anilor trecuți și o face cu o anumită detașare, pentru că "Nu eu mă îndepărtez de lume, / Ci lumea se îndepărtează de mine", moment, poate singular în volum, în care învinovăște pe alții pentru izolarea sa "Contemporan cu pluralul din mine / Sunt alb și rece și explicabil" (*Granița de absurd*), "În inima pustiului din mine" (*Prin porți zăvorăte de-ntuneric*); pentru că în multe dintre poezii trăiește același sentimentul păcatului, cât și al iertării. Dezamăgit "Fugăr de iluzii / ... sunt în treacăt prin mine" (*Umbra luminii*) și totuși încrezător "Rămân muritorul fidel, dar în timpul... / pe care eu l-am născut din nimic / ... Distrug tot avansul dăruit de destin... / și vreau să trăiesc cum sunt" (*Timp infinit*), în poezia *Destinul* însă, își evocă cu durere propria viață, sumbru, folosind atât repetiția sintagmelor "Și e noapte, / Și plâng", cât și imagini în care regăsim influența bacoviană "Sertare putrezite... / ... se rătăcesc în destrămare", "Îmi macin durerea în ploaie". De altfel, nu este singura poezie în care întâlnim elemente specifice creației poetice a lui George Bacovia "De parte un om în halucinații trece în ritmul macabru..." (*Faza iubirii*) "Prin ei, prin cimitir, printre morminte" (*Zbor fără aripi*) "Tăcere de plumb" (*Camera eternă*) "strivit de cerul greu... / Ne dorm sicriile la glezne, / Ne plâng groparii" (*Palide iluzii*).

Preocupat de propriul destin, are curajul să-l analizeze atent, cu luciditate "Îmi citesc cu atenție destinul și îl frământ cu adevărul" (*Oglindirii din mine*), chiar dacă se află într-un moment de răscruce, când toate aripile i-au fost smulse, deși se află în plină glorie "Desfigurat, în culmea piramidei, dezgrop destinul meu / Nemângăiat rup din țărâna / Mă tângui ca un fariseu / La propriul mormânt împodobit cu ură" (*Nimeni și eu*), ca apoi, în poezia *Întuneric și moarte*, să-și

inventeze o moarte. „Îmi văd coșciugul făcut de propriile mâini” pentru că se simte “Prăfuit de ani și indiferență”, iar celorlalți li se adresează “Căci vă previn pe voi, pământ și lași și slugi / Și ciungi de suflet / Că-ntr-o zi, lumina tremurând va face întuneric” (*Pământ și cer*). Operează cu simboluri, chiar titlurile, ca în *Crucea însângerată*, poezie de referință, simbol al suferinței, trăiri amplificate în clipe de izolare, când confortul sufletesc, pe care-l credea mai în siguranță ca oricând, fi este în pericol “O pornesc spre răsărit printre vremuri / ... Ceva, ca de foșnet, lumină și necuprins / Mă-ntămpină în culmea pragului, / Apoi c-o voce liniștită îmi sapă / C-o daltă în suflet crucea însângerată...”

Influențat de poezia marelui nostru poet, Mihai Eminescu, chiar citează câteva măsuri din creația eminesciană, se adresează contemporanilor “hoți de gânduri” pe care-i condamnă, le critică “prostia” “în veșminte aurite”, apărându-și harul în care crede și pe care-l aşază în antiteză cu “slova” acestora “Tot ce scrie-n slova voastră / E-ntuneric și minciună” (*Întuneric și minciună*). Ideea este continuată în poezia *La masa cunoașterii* “Leacuri? Pentru ce și... cine? / Din nămol nu faci o casă / Din mânie o lumină”, căci el, poetul, “Mă adună și... tac durerea”, distanțat, detașat de cei care-l îndurerează și-i pricinuiesc rău, înțeleapt apoi “Scot hainele de pe umerii cuvintelor / Le admir ideea / Și le poftesc la masa cunoașterii”. Pentru a deveni mai convingător se include și pe sine, constatănd cu amărăciune “Noi acești negustori de nimic / Am ucis nemurirea” (*Nemurirea*). Este preocupat de evoluția relațiilor cu ceilalți, și-n eul său interior recunoaște disponibilitatea sa pentru ei “Și fac din oameni simple noduri / În salba răstignirii mele” (*Umbra luminii*), “Mă-ntreb de viața lor și-a mea” (*Zbor fără aripi*).

Hoțul este omniprezent “În fiecare timp există un hoț” (*Ungher de ruină*), iar la Octavian Pop acesta este chiar un

motiv poetic. În alte poezii el însuși este hoț “Mă zăresc, sunt un hoț de mine și ceilalți” (...*spre celălalt legământ*), “Jefuind visteria din cer și din mine... / Și fur vinovatul din mine pe cruce” (*Marșul cărnii*). Sentimentul vinovăției generează în sufletul poetului trăiri complexe care iau forma păcatului. Se poate vorbi în poezile sale chiar de un motiv poetic al păcatului, în poezile *Destinul*, *Învierea*, *Îndepărțare de lume*, pe care îl va asocia apoi cu un nou motiv poetic, al iertării “Și grăbit ciobesc din ultima silabă iertarea” (*Nimeni și eu*), “Scriu pe genunchi: iertare” (*Destinul*), “Ducând în genunchi păcatul iertării” (*Îndepărțare de lume*); chiar o poezie intitulată *Tabloul iertării*. Nevoia disperată de iertare este exprimată direct “Iertare, Dumnezeule...!” (*Groaza de mâine*), pentru ca în poezia *Palide iluzii* să fie mai liniștit, mai încrezător “Întinérît din când în când de Dumnezeu, / Atât de milostiv încât în palmă / Să mă strângă cu iubirea Sa / Îmi căptușesc întregul, cu atâtea vieți / Ce le-au apus, ce sunt / Și pot să râdă / Între copertile unui destin / Ce-l socotesc al meu.”

Nu este preocupață doar de destinul său, ci abordează cu succes și alte teme: iubirea în poezia *Dürerea surdă*, istoria într-o poezie deosebit de frumoasă, caracteristică pentru patriotismul fierbinte al poetului “Într-un muzeu tulburat din când în când / De pași curioși și-nsetați de strămoși / Îmi dreg toate rănilor acestui mileniu / ...Inima și sufletul răvășite de atâta întoarcere în timp / Se prind de marginile prezentului / Și duc mai departe Dumnezeul străbunilor” (*Dumnezeul străbunilor*), facerea lumii în poezia *Ziua vieții*, aspirația spre ideal “Pe munte îmi cățăr destinul” (*Același nimic*), zădărnicia, imposibilitatea de a atinge idealul “Ca într-un zbor fără aripi / Într-o cădere-n sus și invers” (*Zbor fără aripi*), “Și aşternem pe jos înălțimile / Firea se umple de neliniștea împlinirii” (*Groază de mâine*), “Mă cad din pământ

în cer” (*Cameră eternă*), “Te... / Un cer suficient de adânc” (*Regăsire*), condiția umană, libertatea în poezia *Zgomot după sensuri*, setea de cunoaștere în poeziile *Goana împă sensuri*, *Nemurirea* “Îmi place aşa să măsor din margine în margine lumea”.

Volumul se încheie cu poezia *Rugi de însingurare*, o poezie-cadou, pe care poetul și-o face, cu siguranță, pentru aniversarea „anilor, nostalgică grămadă” de frunze în octombrie “când ploile de toamnă-ncep să cadă”. Mărturisește cu amărăciune că “Mai singur ca acum n-am fost vreodată” și este trist “Mă las furat de rolul dintr-o dramă”, o ironie amară, “În care chinul viații e moartea cea mai grea”. Totuși exprimă o speranță vagă “Dar poate visul, îndurerându-se de mine / În treacăt precum unui cerșetor / Va arunca din pumnul cu destine / Pe fruntea mea, zâmbind, monezi de dor!”, optând pentru Poezie “Aș vrea să dorm mereu de-acum înapoi / Cu capul pe o pernă de cuvinte / Acoperit cu rugi de însingurare!”, un alt legământ, celălalt, care promite un destin literar interesant, motiv pentru care credem că într-o formă modernă, cu puncte de suspensie și fără majusculă, și-a intitulat volumul.

În ascensiunea sa literară, constatăm la Octavian Pop, în poezie, o evoluție imprevizibilă. Scriitorul se referă la tot ce este inclus în existența umană, ca problematică generală, dar, mai ales, ca secvență individuală. Repertoriul său, cu alăturări greu de presupus sau aleatorii, se explică prin tumultul, complexitatea, intensitatea trăirilor, care se cer exprimate în ritm de cavalcadă. Pentru aceasta a fost nevoie să-și schimbe stilul, abordând, cu succes, tehnica versului alb. Un sondaj al profunzimilor, o tulburătoare reconstituire a memoriei despre duritatea lumii în care trăiește, subliniază, de fapt, ceea ce păstrează ascuns în sine, sămburele atașamentului, niciodată pierdut, pentru oameni, cunoscuți

ca duhovnic al lor. Poetul se străduiește să păstreze prestigiul lucidității, al respectului pentru adevăr. În momentele de maximă intensitate se observă un dezacord între poet și oameni, pentru că poetul este copleșit de revelațiile sale, asistând, parcă, asemenea unui martor la evenimente neomenesci și creează iluzia unui orizont inaccesibil și neliniștit, care impresionează mult mai puternic, ca vorbele murmurate de cineva în somn, față de povestirea cu claritate a visului în sine, dimineață.

Operând cu elemente specifice simbolismului, creează imagini sugestive, de mare expresivitate, care impresionează atât prin inovația formei, cât și prin subtilitatea ideilor. Simbolul și metafora reușesc să transmită zbuciumul sufletesc de care poetul dorește să scape. Metafora alcătuită din cuvinte la îndemână “Din iarbă ridic o fereastră deschisă în zare” (*Îndepărțare de lume*) dovedește capacitatea poetului de a da valoare artistică unui bogat registru lexical. Ne surprinde limbajul pe care-l folosește, fiindcă se regăsesc cuvinte din vorbirea populară sau regionalisme “Și dorm în sudoare bogații”, “Îmi iau blidul” cu timp” pe care le îmbină cu neologisme “asfixiez”, “etern” în poezia *Zgomot în lanțuri*.

De mare efect stilistic și singular poate, Octavian Pop folosește substantivizarea pronumeului personal prin articulare cu articolul hotărât “l” “Prin tuul făcut pentru veci” (*Drama umanului*), “Răstignim pe altarul iubirii și copilul și lumea / Și minele obosit de atâta cascadă” (*Ungher de ruină*). Sesizăm că, pentru a elmina orice confuzie de ordin semantic, lângă “minele” (pronume personal articulat), poetul aşază un adjecțiv provenit din verb la participiu, care respectă regulile acordului cu cuvântul determinat, deci are numărul singular și genul masculin. În ce privește cazul, dacă în acest exemplu, complement direct fiind, își păstrează forma de acuzativ, în celălalt exemplu observăm că forma de nominativ

este folosită în cazul acuzativ, precedată de prepoziția simplă "prin". O construcție similară, fără substantivizare însă, adică fără schimbarea valorii gramaticale, pentru că nevoie de identificare, de precizare este satisfăcută prin numirea atât a vorbitorului, poate fi exemplificată din poezia *Pământ și cer* "...peste copilul umilit / De tu, de eu în ploaie"

Comentarea poezilor a fost succintă, aleatorie, pe fragmente sau pe anumite fenomene stilistice și chiar gramaticale, într-un cuvânt, cu caracter general și incitatoriu. Remarcăm că oricare dintre poezile din acest volum incumbă posibilitatea unei analize stilistice complexe, cu toate efectele secundare, după toate rigorile comentariului literar, cu rezultate spectaculoase în cunoașterea unui univers poetic cu o problematică existențială diferită datorită factorilor obiectivi și subiectivi ce au marcat viața poetului.

Dincolo de metamorfozele spectaculare, dar, mai ales, a relațiilor dintre ele, se poate sesiza în volumul ... *spre celălalt legământ* un fond liric unic, ireductibil, care asigură poetului Octavian Pop un loc distinct între reprezentanții liricii actuale.